

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobců: a) **F. H.**
bytem P.
b) **Spolek pro ochranu příznivých životních podmínek v oblasti od Bulovky po Šalamounku v Praze 5**, IČO 270 19 951
sídlem Mikšovského 818/13, 158 00 Praha 5
c) **Ing. F. J.**
bytem P.
zast. Mgr. Miroslavem Michajlovičem, advokátem
sídlem Masarykovo nám. 128/3, 767 01 Kroměříž

proti
žalovaném **Magistrát hlavního města Prahy**,
u: sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **AMISTA investiční společnost, a.s.**, IČO 274 37 558
jako osoby zúčastněné na řízení
sídlem, Pobřežní 620/3, 186 00 Praha 8
zast. **JUDr. Martinem Purkytem**, advokátem
sídlem náměstí 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017 č. j. MHMP 222277/2017, sp. zn. S-MHMP 55408/2016/STR a ze dne 24. 3. 2016 č. j. MHMP 369961/2016,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žaloba žalobce b) v té části návrhu výroku rozsudku, v níž požaduje zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016 č. j. MHMP 369961/2016, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Předmět přezkumu**

1. Žalobci se žalobou včasne podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) brání proti rozhodnutí žalovaného, odboru stavebního řádu, ze dne 13. 2. 2017 č. j. MHMP 222277/2017, sp. zn. S-MHMP 55408/2016/STR (dále též „*napadené rozhodnutí č. 1*“), které bylo žalobcům doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky dne 17. 2. 2017. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, stavebního úřadu (dále též „*stavební úřad prvního stupně*“), ze dne 21. 10. 2015 č. j. MC05 59902/2015, sp. zn. OSI. Koš.p. 1479/94-71539/2014-Nov-R (resp. konec č. j. zní správně „... 2014-No-R“; dále též „*prvoinstanční rozhodnutí č. 1*“ nebo „*stavební povolení*“). Předmětem stavebního povolení bylo odsouhlasení realizace stavebního projektu „*Rezidence Na Malvazinkách*“ – pro objekt „*SO 01 – objekt A, B, C, na společné podnoži*“ v k. ú. Košíře, Praha 5 (dále též „*stavební projekt*“ nebo „*stavba*“).
2. Žalobce b) pak podanou žalobou napadá také rozhodnutí žalovaného, odboru ochrany prostředí, ze dne 24. 3. 2016 č. j. MHMP 369961/2016 (dále též „*napadené rozhodnutí č. 2*“), kterým bylo změněno závazné stanovisko vydané dne 29. 4. 2015 pod č. j. MC05 17710/2015/OŽP/iva Odborem ochrany životního prostředí Úřadu městské části Praha 5 (dále též „*OOŽP ÚMČ Praha 5*“), č. j. MC05 17710/2015/OŽP/iva (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí č. 2*“). Napadené rozhodnutí č. 2, které bylo vydáno s odkazem na ust. § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a na ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), resp. v obou případech ve znění účinným ke dni přezkoumávaných rozhodnutí, se týkalo námitky žalobce b) ohledně nedořešené problematiky likvidace srážkových vod v rámci daného stavebního projektu.
3. Žalobci navrhuji městskému soudu, aby napadená rozhodnutí dotčených odborů žalovaného zrušil a vrátil předmětné věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Požadují rovněž přiznání nároku na náhradu nákladů soudního řízení. Vzhledem k tomu, že všechny tři původně samostatně podané žaloby (pod sp. zn. 3 A 60/2017, 3 A 61/2017 a 3 A 62/2017) směřují proti témuž rozhodnutí, resp. proti rozhodnutím spolu skutkově souvisejícím, byly spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že nadále jsou vedeny pod sp. zn. 3 A 60/2017 [§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“)].

II. Žalobní body týkající se napadeného rozhodnutí č. 1

4. Žalobce a) předně uvedl, že vzhledem k blízkosti jeho nemovitého majetku a místa výstavby bude dotčen jak výstavbou samotnou, tak i následným užíváním stavby. Jako takový byl žalobce a) účastníkem stavebního řízení, a je tak aktivně legitimován i k podání správní žaloby. Tvrdí, že napadené rozhodnutí č. 1 bylo vydáno v rozporu se zákonem a reálným skutkovým stavem. Žalovaný vycházel z podkladů, s nimiž se žalobce neměl možnost seznámit, a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí č. 1 je také nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění jeho výroku je nedostatečné a žalovaný se v něm dostatečně nevyjádřil k námitkám žalobce a podkladovým závazným stanoviskům. Námitky žalobce a) zůstaly vesměs nevypořádány. Žalovaný také v řadě ohledů předmětnou věc nesprávně skutkově i právně posoudil a porušil také zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Veškeré tyto nezákonnosti a procesní vady poškozují žalobce a) na jeho právech a představují nezákonný zásah do jeho právní sféry.
5. Žalobce a) nejprve chronologicky shrnul, že
 - dne 7. 12. 2005 byla podána žádost o vydání územního rozhodnutí, které bylo vydáno dne 22. 11. 2006 a poprvé nabylo právní moci dne 27. 4. 2007;
 - dne 28. 8. 2008 pozbylo územní rozhodnutí platnosti v důsledku rozsudku městského soudu z téhož dne ve věci sp. zn. 11 Ca 139/2007;
 - dne 9. 7. 2009 nabylo územní rozhodnutí opět právní moci;
 - dne 12. 12. 2014 byla podána žádost o vydání stavebního povolení;
 - dne 15. 7. 2015 oznámil stavební úřad prvního stupně zahájení stavebního řízení k předmětnému záměru;
 - dne 14. 9. 2021 stavební úřad prvního stupně oznámil doplnění podkladů stavebního řízení;
 - dne 11. 11. 2015 oznámil stavební úřad prvního stupně vydání stavebního povolení;
 - dne 13. 2. 2017 bylo vydáno napadené rozhodnutí č. 1.
6. Žalobní *argumentaci žalobce a)* lze rozdělit do těchto *žalobních bodů*:
7. V *prvním žalobním bodě* je uvedeno, že územní rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, které bylo vydáno za účelem záměru realizovat předmětný stavební projekt, pozbylo platnosti před tím, než stavebník zažádal o vydání stavebního povolení k realizaci tohoto stavebního projektu.
8. Žalobce a) uvádí, že územní rozhodnutí vydal stavební úřad prvního stupně v dané věci dne 22. 11. 2006 pod č. j. OUR.Koš.p. 1479/94-1138/08-Za-UR (dále též „*územní rozhodnutí*“). Dne 9. 7. 2009 nabylo územní rozhodnutí právní moci, přičemž bylo vydáno s platností na dva roky a o prodloužení jeho platnosti nebylo ze strany stavebníka zažádáno. O vydání stavebního povolení stavebník požádal až dne 12. 12. 2014, tedy po uplynutí doby přes 5,5 roku od právní moci územního rozhodnutí. Za daných okolností byl stavební úřad prvního stupně podle názoru žalobce a) povinen ověřit, zda bylo územní rozhodnutí v době podání žádosti o vydání stavebního povolení stále v platnosti. Stavební úřad prvního stupně však v prvoinstančním

rozhodnutí č. 1 neuvedl, proč je územní rozhodnutí stále platné. Touto otázkou se stavební úřad prvního stupně zabýval až v návaznosti na námitku žalobce a) a dalších účastníků řízení. Stavební úřad prvního stupně pouze uvedl, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, jelikož dne 10. 5. 2010 byla zahájena stavba přeložky vodovodu jako podmiňující stavby ke stavbě bytových domů. Žalobce a) v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1 namítl, že stavba přeložky vodovodu byla zahájena až dne 5. 10. 2015, tedy v době, ve které již územní rozhodnutí ani stavební povolení k realizaci přeložky vodovodu platné nebylo. Žalovaný v tomto směru reagoval irelevantním právním rozbořem a dospěl k závěru, že k posouzení dané otázky je příslušný vodoprávní úřad. Tato námitka zůstala zcela nevypořádaná a žalobce a) konstatuje, že pokud účastník stavebního řízení namítá neplatnost územního rozhodnutí a požaduje v tomto směru objasnění, stavební úřad jej nemůže odkázat na úřad vodoprávní a námitku účastníka dále neřešit. K posouzení, zda je územní rozhodnutí nadále platné, je příslušný stavební úřad, nikoli úřad vodoprávní. Námitky týkající se platnosti územního rozhodnutí je stavební úřad povinen vypořádat a v tomto ohledu se také musí vycházet z relevantních důkazů. Za takový důkaz pak nelze označit kopii stavebního deníku a vyjádření stavebníka k odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1. Žalobce a) se navíc s vyjádřením stavebníka a kopií stavebního deníku nemohl seznámit, neboť žalovaný žalobce a) nevyrozuměl o tom, že stavebník doplnil do spisu vyjádření k podaným odvoláním a že žalovaný bude z těchto doplněných podkladů vycházet při rozhodování o odvolání. Žalobce a) poukázal i na to, že není v jeho silách v průběhu stavebního řízení opakovaně procházet celý správní spis a prověřovat, zdali stavebník doplnil nějaké podklady a v tomto kontextu zmínil i zásadu koncentrace správního řízení, která platí i pro stavebníka. Žádným opatřením správních orgánů tedy žalobce a) nebyl vyrozuměn o tom, že stavebník doplnil do spisu vyjádření k odvoláním a že žalovaný bude z těchto podkladů při rozhodování o odvolání vycházet. Žalobci a) i dalším účastníkům řízení tak nebylo umožněno se k těmto podkladům vyjádřit.

9. Žalobce a) si podle jeho vyjádření předmětnou kopii stavebního deníku a vyjádření stavebníka k odvoláním od žalovaného dodatečně vyžádal v rámci žádosti o informace a je toho názoru, že tento dokument nesvědčí o tom, že by byly práce na vodovodu zahájeny již 10. 5. 2010; podle stavebního deníku byly práce zahájeny dne 26. 5. 2010, dne 2. 6. 2010 investor následně požádal zhotovitele o přerušení prací a dne 23. 6. 2010 sdělil zhotoviteli, že z důvodu bezpečnosti rozhodl v prostoru staveniště o zasypaní výkopů, které byly dosud provedeny, a požádal zhotovitele o realizaci těchto prací. Podle žalobce a) navíc nelze zahájení prostých výkopových prací a následné bezprostřední zasypaní výkopů pokládat za zahájení stavby zakládající zachování platnosti územního rozhodnutí. Provedení výkopů a jejich zasypaní nelze označit za práce směřující k realizaci stavebního projektu. Žalobce a) kopii stavebního deníku nepokládá za důkaz, z něhož by vyplývalo, že byly zahájeny práce na vodovodní přeložce, a tedy ani za důkaz o tom, že tyto práce byly zahájeny v době platnosti územního rozhodnutí.
10. Žalovaný nejen, že nedostatečně vypořádal námitku žalobce a), že územní rozhodnutí pozbylo platnosti před podáním žádosti o stavební povolení, ale porušil také ust. § 36 odst. 3 správního řádu (ve znění účinném do 30. 6. 2017), neboť nedal žalobci a) možnost seznámit se s podklady napadeného rozhodnutí č. 1 a vyjádřit se k nim

[žalobce a) v tomto kontextu odkázal mj. na nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04].

11. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce a) namítá, že projektová dokumentace je v rozporu s podmínkami č. 15 a č. 25 územního rozhodnutí. V podzemní garáži, která má být v rámci projektu vystavěna, totiž není zajištěno 88 parkovacích míst pro dopravu v klidu ve smyslu čl. 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OTPP“). Žalobce a) tyto námitky vznášel již v průběhu nalézacího i odvolacího správního řízení, avšak bez věcného vypořádání a stavebník rozporu v projektové dokumentaci v tomto ohledu neodstranil ani v rámci v odvolacím řízení doplněné listiny (výkresu) v podobě „*podrobnějšího rozkreslení dopravy v klidu v návaznosti na ustanovení ČSN 736056 pro jednoznačnost řešení v projektové dokumentaci*“ (dále jen „*podrobnější rozkreslení*“). S textovým doplněním tohoto výkresu, s nímž žalovaný taktéž pracoval a opakovaně na ně v napadeném rozhodnutí č. 1 odkazoval i v otázkách splnění rozměrových norem týkajících se parkovacích stání, se pak žalobce a) nemohl seznámit a vyjádřit se k němu, neboť nebyl vyrozuměn o tom, že by byla tato listina do spisu během odvolacího řízení založena. Žalobce a) dokument prostudoval až v návaznosti na svou již zmíněnou žádost o poskytnutí informací po skončení odvolacího řízení.
12. Žalobce a) poukázal také na to, že v územním řízení bylo projednáno uspořádání podzemní garáže ve společné podnoži objektů, přičemž ve výkresu se počítalo s 88 jednotlivými parkovacími stáními. V průběhu stavebního řízení přišel stavebník s řešením zahrnujícím 12 míst v parkovacím zařízení Parklift – na stejné půdorysné ploše je tedy jen 82 jednotlivých parkovacích míst a zbylá jsou ve „druhém podlaží“. Řada parkovacích stání pak nesplňuje normové rozměrové požadavky a 12 parkovacích míst je navíc umístěno v řadě za sebou, takže polovina z nich není volně přístupná. Kapacita objektu je tedy vzhledem ke kapacitě garáže předimenzovaná, což povede k masovému odstavování vozidel v okolí novostavby, kde je však situace velmi neutěšená i vzhledem k zavedení parkovacích zón v oblasti Smíchova.
13. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce a) své námitky rozdělil do několika pododdílů. V každém z nich pak žalobce a) kromě jiného namítá také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí č. 1, a to z důvodu, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí č. 1 nevypořádal námitky žalobce a) vztahující se k těmto konkrétním podbodům.
14. *Zaprvé.* Žalobce a) namítá, že požadavek čl. 10 odst. 3 OTPP na zajištění veřejně přístupných parkovacích stání pro návštěvníky není splněn. Žalobce od počátku správního řízení namítal, že v projektové dokumentaci nejsou návštěvnická stání vůbec vyznačena a nelze tak ověřit, zda bude zajištěna jejich trvalá veřejná přístupnost, jak to požaduje OTPP a rovněž čl. 15 územního rozhodnutí. Žalovaný sice na str. 2 napadeného rozhodnutí č. 1 dospěl k závěru, že ve společných garážích v suterénu bude 8 parkovacích míst trvale přístupných pro návštěvníky, tento závěr je však nesmyslný: jelikož se v daném případě jedná o neveřejné garáže pro rezidenty, není možné dojít k závěru, že 8 parkovacích míst situovaných v neveřejné garáži pro rezidenty bude trvale přístupno veřejnosti a návštěvníkům. Každý návštěvník si tak bude muset zjišťovat, kdo z obyvatelů objektu je zrovna doma, aby mu mohl být umožněn vjezd na parkovací stání. Z napadeného rozhodnutí č. 1 a doplněné projektové dokumentace je

navíc zřejmé, že žalovaný ani stavebník nespátřují nezbytnost veřejné přístupnosti návštěvnických parkovacích míst, přestože OTPP imperativně stanovují, že tato parkovací místa *musí* být veřejně přístupná. Žalobce a) odkázal také na čl. 4.2.7 normy ČSN 73 6058, která obsahuje definici neveřejné garáže: tyto „*zpravidla slouží pro parkování vozidel rezidentů nebo služebních vozidel; jsou často součástí budovy s jiným funkčním využitím*“. Návštěvnická místa pak budou moci používat například i poštovní doručovatelé nebo pracovníci provádějící povinné odečty.

15. *Zadruhé*. Rozměry parkovacích míst podle žalobce a) neodpovídají normovým hodnotám. Žalobce a) uvedl, že i v tomto směru projektová dokumentace vykazovala zásadní vady, na které upozornil během stavebního řízení. Ani k těmto námitkám se však žalovaný, potažmo stavební úřad prvního stupně, adekvátně nevyjádřily. Žalobce a) je toho názoru, že ve výkresech nebyly jednoznačně a srozumitelně zobrazeny rozměry parkovacích stání a nebylo tak možno ověřit, zda rozměry parkovacích stání odpovídají normovým hodnotám. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí č. 1 uvedl, že stavebník v průběhu odvolacího řízení upřesnil dokumentaci v ohledu rozměrů parkovacích stání a doložil tak soulad s normovými hodnotami (čl. 56 bod 4 OTPP).
16. Žalobce a) dále namítl, že stavebník sice doložil již zmíněné podrobnější rozkreslení, avšak ani tento výkres rozměrové rozpory nevyřešil. Ve výkresu stavebník uvažuje šíři vozidla pouze 1675 mm, resp. 1680 mm, ale norma ČSN 736056 uvažuje základní šířku vozidla hodnotou 1750 mm (bez zrcátek). Žalobce a) pak během správního řízení uvedl řadu příkladů toho, že parkovací stání rozměrově neodpovídají normě ČSN 736056, ale žalovaný se vyjádřil pouze k jeho námitce týkající se stání GO.37 a další námitky tak zůstaly nevypořádané. Ohledně stání GO.37 žalobce a) uvedl, že toto stání je třeba posuzovat jako jednotlivé parkovací stání mající z obou stran pevné překážky: z jedné strany je to stěna a ze druhé strany tohoto stání je parkovací zařízení Parklift. I na této straně tedy budou muset být vytvořeny zábrany, které zajistí oddělení zařízení Parklift a vozidla, které bude na místě GO.37 parkovat. V takovémto případě je podle žalobce a) třeba zabezpečit dostatečný odstup na obou stranách vozidla, což se v daném případě nestalo: skutečná šířka stání v prostoru mimo sloupy parkovacího zařízení Parklift je 2,6 metru, přičemž podle normy ČSN 736056 je minimální potřebná šířka parkovacího stání s pevnými překážkami na obou stranách 2,9 metru (0,75 metru mezi překážkou a bokem vozidla na straně řidiče, 0,4 m na druhé straně vozidla a 1,75 metru šířky vozidla). V případě daného stavebního projektu je místo mezi pevnou překážkou a bokem vozidla na straně řidiče pouze 0,2 metru.
17. *Zatřetí*. Ani parkovací místa ve dvojitém parkovacím systému Parklift normové požadavky na minimální šířku parkovacích míst nesplňují, přičemž jsou užší o 55 cm (v případě obou vozidel zaparkovaných na parkovacím systému Parklift stejným směrem), resp. o 25 cm (v případě každého vozidla zaparkovaného na daném parkovacím systému opačným směrem).
18. *Začtvrté*. Od zpracování dokumentace k územnímu rozhodnutí, která počítala s 88 parkovacími místy o šíři 2,4 metru, do vydání stavebního povolení, uběhlo 10 let. Za tuto dobu se změnily nejen podmínky na stavebním území, ale také normové předpisy pro dimenzování parkovacích míst a související legislativa. Žalobce a) upozornil zejména na to, že stále větší množství lidí využívá rozměrově větší vozidla třídy SUV,

kterým však již dimenzování parkování diskutované v územním řízení po takovéto době velikostně nevyhovuje. Stavebník tyto změny vůbec nezohlednil.

19. *Zapáté.* Žalobce a) v rozporu s názorem žalovaného namítl, že splnění požadavků na dopravu v klidu je nutno posuzovat již v územním řízení, nikoli až v následném stavebním řízení. Vadu řízení žalobce a) v tomto směru spatřuje v tom, že v územním řízení vůbec nebylo předmětem projednávání využití parkovacího systému Parklift, k čemuž však mělo dojít. Závěr žalovaného, že v územním řízení se stanoví podmínky pro technické řešení návrhu stavby a samotné zajištění počtu parkovacích míst je až předmětem technického řešení stavby posuzovaného až ve stavebním řízení, není správný. Úmysl užití parkovacího zařízení Parklift měl být projednán již v územním řízení, neboť zásadním způsobem ovlivňuje, zda a jak bude zajištěno potřebné množství parkovacích míst pro parkování v klidu. Tvrzení žalovaného, že použití parkovacího zařízení Parklift na předmětné stavbě má oporu v normě ČSN 73 6058, je také nepřipadné. Žalovaný ohledně užití parkovacího systému Parklift nesprávně odkázal na čl. 6.3.1 normy ČSN 73 6058, kde je věnována pozornost jednotlivým a řadovým garážím, nikoliv garážím hromadným, o něž v předmětném případě jde. Hromadným garážím je věnován čl. 7 normy ČSN 73 6058, v němž možnost parkování vozidel v rozdílných výškových úrovních zakotvena není. V posuzovaném případě se navíc nejedná o natolik stísněné parkovací prostory, aby bylo užití systému Parklift vůbec nezbytné. Uspořádání stání, kdy jedno vozidlo bude stát přídi ke zdi a druhé naopak, pak funguje jenom na papíře, jelikož na parkovací místo bude jednak velmi složité zacouvat a navíc zde pak nebude dostatek místa pro vystoupení spolujezdce.
20. *Zašesté.* Dimenzování garáží je natolik stísněné, že jejím uživatelům naprosto scházejí manipulační plochy, kde by mohli otáčet svá osobní vozidla. Výjezd z krajních parkovacích míst (jako například z místa s označením G.01) bude tedy velmi obtížný, neboť jeho uživatel bude muset kvůli stísněnému prostoru vycouvat až k výjezdu z garáže a až na tomto místě se bude moci s vozidlem otočit. Takovéto manipulace pak zvyšují bezpečnostní riziko. Touto námitkou žalobce a) se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1 vůbec nezabýval.
21. Žalobce a) ke *druhému žalobnímu bodu* shrnul, že veškeré vytýkané vady projektu se ho osobně dotýkají, jelikož garáž nebude plnit svou funkci z důvodu její nedostačující kapacity. Okolní komunikace tak budou přeplněny parkujícími vozidly rezidentů. Stavebník měl svůj projekt koncipovat tak, aby parkování v klidu dostatečně zajistil. Tomu však stavebník nedostal a jeho počínání tak vykazuje rozpory i s ust. § 152 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, resp. ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „*stavební zákon*“), které stavebníkovi mj. ukládá šetrnost k sousedství.
22. V rámci *třetího žalobního bodu* žalobce a) namítl, že žalovaný potvrdil stavební povolení vydané na základě padělaného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy (dále jen „*HZS*“). Tato skutečnost vyšla najevo v průběhu odvolacího řízení. HZS vydal dne 25. 5. 2015 původně nesouhlasné stanovisko a stavebník je padělal, přičemž stavební úřad prvního stupně tyto okolnosti neprověřil a z tohoto padělaného stanoviska vycházel. Stanovisko navíc nebylo nijak odůvodněno a bylo tak navíc nepřezkoumatelné a stavební úřad z něj neměl vycházet. Vyjádření žalovaného, že mu nepřísluší hodnotit pravost podkladů a že od Policie ČR neobdržel žádný výstup, který by potvrzoval spáchání trestného činu, jsou pouze bagatelizováním

a obhajováním nezákonného postupu stavebního úřadu prvního stupně. Stavební povolení bylo totiž fakticky vydáno bez toho, aby stavební úřad obdržel souhlasné stanovisko HZS. Je nepřípustné, aby žalovaný toleroval tento nezákonný postup stavebního úřadu prvního stupně a projednával v odvolacím řízení dodatečně předložené souhlasné stanovisko, které mělo být projednáno již před stavebním úřadem prvního stupně, stejně jako námitky žalobce a) proti tomuto stanovisku. Při standardně vedeném řízení by tedy námitky žalobce a) vznesené v odvolacím řízení měly být vypořádány stavebním úřadem prvního stupně a předmětem přezkumu v odvolacím řízení by pak měly být závěry stavebního úřadu prvního stupně k těmto námitkám žalobce a). Žalovaný však přistoupil k projednání a posouzení námitek žalobce a) v odvolacím řízení a znemožnil tak žalobci a) bránit se proti závěrům žalovaného řádným opravným prostředkem. Tento postup je porušením dvojinstančnosti správního řízení. Žalobce a) poukázal i na sdělení Policie ČR ze dne 10. 2. 2017, z něhož vyplývá, že ke spáchání trestného činu skutečně došlo, avšak nepodařilo se ztotožnit konkrétního pachatele, přičemž vyšetřování bude po odstranění tohoto nedostatku obnoveno. Souhlasné stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015 navíc také nebylo nijak odůvodněno.

23. S tvrzeným neodůvodněním souhlasného závazného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2015 souvisí i *čtvrtý žalobní bod*. Žalobce a) se s tímto nijak neodůvodněným stanoviskem mohl jednak seznámit až v březnu 2016 (tedy až v odvolacím řízení) a jednak žalovaný nevypořádal jeho námitku týkající se přezkumu provedeného Ministerstvem vnitra; z toho vyplynulo, že HZS v dodatečně vydaném souhlasném stanovisku předpokládal realizaci zpevněné plochy (chodníku), která však nebyla umístěna. Na tuto námitku žalobce a) žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí č. 1 nereagoval.
24. V *pátém žalobním bodě* žalobce a) uvedl, že v závazných podmínkách pro provedení stavby absentují podmínky ukládající stavebníkovi provedení protihlukových opatření a dodržení maximálních dob provádění hlučných stavebních prací v průběhu pracovního dne. Žalobce a) v odvolacím řízení namítal, že podle akustické studie mohou být mezní hladiny hluku ve smyslu nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, dodrženy pouze za podmínky, že stavební práce s použitím hlučných stavebních mechanismů budou v průběhu jednoho pracovního dne prováděny pouze po omezenou dobu. Uvedená časová omezení by tedy měla být obsažena i ve stavebním povolení. Tuto námitku žalobce a) vztahoval i k Hygienické stanici hl. m. Prahy, která by měla své souhlasné stanovisko dodržením těchto protihlukových opatření podmínit. Ani tato námitka pak nebyla žalovaným vypořádána.
25. V *šestém žalobním bodě* žalobce a) namítá, že nebyla dostatečně vypořádána jeho již nastíněná námitka proti závaznému stanovisku Hygienické stanice hl. m. Prahy (dále jen „HS“), která se vztahovala k tomu, že se toto závazné stanovisko vůbec nezabývá dopady hluku ze stavební činnosti na obyvatele okolních objektů a nestanoví žádná omezení pro časové využívání hlučných stavebních mechanismů. Podle žalovaného tuto námitku vypořádalo Ministerstvo zdravotnictví v závazném stanovisku č. j. MZDR 7755/2016-4/OVZ ze dne 29. 8. 2016. Žalobce a) však nesdílí názor, že by byla závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví tato jeho námitka vypořádána. Ministerstvo zdravotnictví na námitku žalobce a) zareagovalo nepřezkoumatelně. Není možno zjistit, jaké úvahy je vedly k potvrzení závazného stanoviska HS. Závazné

stanovisko Ministerstva zdravotnictví neobstojí a není dostatečně odůvodněno. To pak zakládá také vadu stavebního povolení i napadeného rozhodnutí č. 1. Správní orgán je podle žalobce a) povinen zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska a není-li stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, anebo není-li dostatečně odůvodněno a nevypořádává se s odvolacími námitkami, musí stavební správní orgán žádat jeho doplnění, k čemuž v daném případě nedošlo. Žalobce a) v tomto kontextu odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, a na rozsudek městského soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 5 A 241/2011-69, přičemž zdůraznil, že ani jeho námitky proti závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví nebyly v odvolacím řízení vypořádány. Stanoviska jsou nepřezkoumatelná.

26. *Sedmý žalobní bod* se vztahuje k námitce proti závaznému stanovisku Ministerstva kultury ze dne 11. 1. 2017, č. j. MK 78237/2016, sp. zn. MK-S 15696/2016 OPP. Ani tato výtku žalobce a) proti zmíněnému závaznému stanovisku nebyla ze strany žalovaného vypořádána. Citovaným stanoviskem Ministerstva kultury ze dne 11. 1. 2017, č. j. MK 78237/2016, sp. zn. MK-S 15696/2016 OPP, bylo potvrzeno závazné stanovisko Odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy (MHMP) ze dne 13. 10. 2016, č. j. MHMP 1812660, sp. zn. S-MHMP 1457745/2016. Žalobce a) namítal, že závazné stanovisko Odboru památkové péče MHMP nebylo odůvodněno a je tedy nepřezkoumatelné. O této okolnosti není sporu, neboť Odbor památkové péče MHMP uvedl, že od odůvodnění stanoviska upouští. Ministerstvo kultury však tuto vadu nezhodilo a postup Odboru památkové péče MHMP aprobovalo, přičemž ve svém závazném stanovisku neuvedlo žádné důvody, které je vedly k vyslovení souhlasu s předmětnou stavbou. Pouhý odkaz na stanovisko Národního památkového ústavu nelze za dostatečné odůvodnění pokládat. Žalobce a) zopakoval, že stavební úřad je povinen zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska a je také povinen vypořádat i odborné otázky týkající se stavby, k jejichž vyřešení není sám příslušný a o nichž pojednávají závazná stanoviska. Stavební úřad pak musí dbát i na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem námitkám vzneseným proti závaznému stanovisku.
27. Žalobce b) nejprve rovněž chronologicky shrnul průběh územního a stavebního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí č. 1. Následně uvedl, že napadené rozhodnutí č. 1 bylo vydáno v rozporu s reálným skutkovým stavem a v rozporu s právními předpisy.
28. Argumentaci žalobce b) proti napadenému rozhodnutí č. 1 lze shrnout do těchto *žalobních bodů*:
29. V *prvním žalobním bodě* žalobce b) namítá, že územní rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, které bylo vydáno za účelem záměru realizovat předmětný stavební projekt, pozbylo platnosti před tím, než stavebník zažádal o vydání stavebního povolení k realizaci tohoto stavebního projektu. Tento žalobní bod obsahově koreluje s *prvním žalobním bodem* ze žaloby podané žalobcem a) [blíže viz body 7. až 10. odůvodnění tohoto rozsudku]. Žalobce b) shrnul, že žalovaný nevypořádal jeho námitku ohledně neplatnosti územního rozhodnutí, kterou se byl povinen zabývat z úřední povinnosti. Žalovaný porušil i ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když nedal žalobci b) možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění (viz nálezný Ústavního soudu 3. 3. 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04).

30. Ve *druhém žalobním bodě* týkajícím se napadeného rozhodnutí č. 1 se žalobce b) ohrazuje proti závěrům žalovaného, že námitka žalobce b) týkající se tvrzené neplatnosti územního rozhodnutí nespadá do ochrany zájmů, které žalobce b) jako zapsaný spolek hájí. Žalobce b) v souvislosti tvrzené neplatnosti územního rozhodnutí též namítal, že v rámci daného stavebního projektu nebyla předem vyřešena otázka likvidace srážkových vod. Žalovaný k této problematice v napadeném rozhodnutí č. 1 uvedl, že otázka likvidace srážkových vod se řeší již v územním, nikoli až ve stavebním řízení. Žalovaný měl zohlednit jednak to, že územní rozhodnutí již pozbylo platnosti, a jednak také to, že před vydáním stavebního povolení nebyla dostatečně vyřešena problematika zpracování srážkových vod. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že námitky žalobce b) nesouvisejí se zájmy, které žalobce b) jako zapsaný spolek hájí, měl tento svůj závěr také náležitě odůvodnit, a ne se toliko omezit na strohé konstatování, že námitky žalobce b) svým charakterem vybočují z okruhu zájmů, které žalobce b) hájí [žalobce b) v tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010 č. j. 7 As 2/2009-80].
31. Argumentace žalobce b) týkající se napadeného rozhodnutí č. 2 je obsažena v následujících žalobních bodech, v nichž žalobce b) zejména namítá, že daný stavební projekt neměl vyřešenu problematiku likvidace srážkových vod v intencích zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“).
32. V *prvním žalobním bodě* žalobce b) uvedl, že stavební projekt představuje rozsáhlou stavbu, které je úměrný i objem srážkových vod ze střech a zpevněných ploch, jehož likvidaci je nutno zabezpečit ve smyslu čl. 11 odst. 7 OTTP. Stavební projekt tuto problematiku neřeší, což žalobce b) během stavebního řízení několikrát připomenul. Stavební úřad prvního stupně ani žalovaný se však s touto námitkou žalobce nevypořádaly. Žalobce b) nesouhlasí s názorem žalovaného, že problematika likvidace srážkových vod se řeší výhradně v územním řízení, přičemž akcentuje znění ust. § 5 odst. 3 vodního zákona, podle něhož „[p]ři provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání jsou stavebníci povinni podle charakteru a účelu užívání těchto staveb je zabezpečit zásobováním vodou a odváděním, čištěním, popřípadě jiným zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem a zajistit vsakování nebo zadržování a odvádění povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na tyto stavby (dále jen „*srážkové vody*“) v souladu se stavebním zákonem. Bez splnění těchto podmínek nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně využívání stavby.“ Způsob vsakování nebo zadržování a odvádění srážkových vod je tedy nutno ověřit v řízení, v němž se povoluje realizace stavby. Podmínka vyřešení této otázky byla vtělena i do čl. 16 písm. b) územního rozhodnutí: zde je uvedeno, že dešťové vody budou odvedeny jednou novou kanalizační přípojkou do stoky jednotné kanalizace.
33. Žalobce b) dále konstatuje, že odvedení srážkových vod ve smyslu zmíněné podmínky vtělené do územního rozhodnutí nespočívá pouze v jejich svedení do kanalizační přípojky a v napojení této přípojky na stoku jednotné kanalizace. Součástí tohoto řešení musí být i retence srážek a také doložení, že navržené řešení obsáhne i mezní situace v podobě přívalového deště. Z ust. § 5 odst. 3 vodního zákona je zřejmé, že v případě odvodu srážkových vod do kanalizace se počítá s regulovaným odváděním srážkových vod, tzn. s jejich zadržováním, resp. retonováním a postupným odváděním.

Žalobce b) tedy rozporuje tvrzení žalovaného, že retence má význam pouze z hlediska rychlosti a objemu srážkových vod přiváděných do kanalizace. Retence není jen pomocným opatřením, jehož uplatnění je ponecháno na zvážení stavebníka, ale je nezbytností. V praxi se pak stran odvodu srážkových vod počítá s kombinací více možností; srážkové vody je možno zachytit do zásobníku pro zpětné využití s přepadem do vsaku a poté do veřejné kanalizace V Městských standardech vodovodů a kanalizací hl. m. Prahy (dále též „*městské standardy kanalizací*“) je stanoveno, že každý investiční záměr se musí připravovat tak, aby byl vyloučen přítok srážkových vod do kanalizace a na čistírnu odpadních vod. Z městských standardů kanalizací je dále zřejmé, že ohledně likvidace srážkových vod se preferuje vsakování a teprve v případě nevhodných podmínek pro vsakování se užívá retence s řízeným odtokem. Přímý neřízený odtok do jednotné kanalizace tento dokument jako řešení neuvažuje. Pořadí priorit při likvidaci srážkových vod pak stanoví i § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. na využívání území: přednostně jejich vsakování, dále jejich zadržování a regulované odvádění oddělenou kanalizací k odvádění srážkových vod do vod povrchových, a není-li možné oddělené odvádění do vod povrchových, pak jejich regulované vypouštění do jednotné kanalizace.

34. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce b) v návaznosti na výše zmíněné uvádí, že OOŽP ÚMČ Praha 5 vydal ke stavebnímu řízení závazné stanovisko, které není nikterak odůvodněno (jedná se o prvoinstanční rozhodnutí č. 2). Stavební úřad prvního stupně tak z tohoto stanoviska nemohl získat žádnou odbornou pomoc týkající se problematiky likvidace srážkových vod a nebyl je oprávněn použít jako podkladové stanovisko pro vydání stavebního povolení. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 2 žalobce b) namítl, že přípustná hodnota řízeného odtoku srážkových vod ze střech a zpevněných ploch do jednotné kanalizace se pohybuje v řádu jednotek vteřinových litrů, a že v případě daného stavebního projektu je uvažován odtok v řádu desítek vteřinových litrů (konkrétně 51,6 l/s). Žalobce b) také v ohledu řízeného odtoku srážkových vod namítal nesoulad v obsahu vyjádření společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s. (provozovatele kanalizace), a obsahu projektové dokumentace; společnost Pražské vodovody a kanalizace, a.s., totiž nesouhlasila s plným odvodem srážkových vod do kanalizace, ale s jejich částečným zadržením a využitím na zahradních střechách stavby. Stavebník tak hodlal odvádět do kanalizace dvakrát více srážkové vody, než bylo odsouhlaseno společností Pražské vodovody a kanalizace, a.s. Tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 2 nevypořádal, pouze doplnil, že likvidace srážkových vod vsakováním není v daném případě možná a lze ji řešit pouze odváděním do kanalizace. Žalobce b) se tedy se svými námitkami ohledně nevyřešené problematiky likvidace srážkových vod obrátil i na Ministerstvo zemědělství, a to podnětem k přezkoumání závazného stanoviska. To však sdělilo žalobci b), že žádný důvod pro zahájení přezkumného řízení neodhalilo.
35. Žalobce b) shrnul, že stavební úřady jsou povinny zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska a jsou také povinny vypořádat i odborné otázky týkající se stavby, k jejichž vyřešení nejsou samy příslušné a o nichž pojednávají závazná stanoviska. Není-li závazné stanovisko v souladu s právními předpisy, nelze je ve stavebním řízení použít. Pokud je závazné stanovisko neúplné, anebo nebyly vypořádány všechny námitky účastníků proti němu, musí stavební úřady požadovat jeho doplnění. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční rozhodnutí č. 2 postrádalo odůvodnění, své výše nastíněné námitky mohl žalobce b) vznést až proti napadenému

rozhodnutí č. 2. Teprve v něm byly dodatečně sděleny důvody, proč odbor ochrany životního prostředí žalovaného s provedením stavby souhlasí. Žalovaný neověřil a nezajistil, aby se nadřízený správní orgán státní správy v oblasti vodního hospodářství náležitě vypořádal s námitkami žalobce b) proti závaznému stanovisku. Žalovaný tedy ve stavebním řízení vycházel z nepřezkoumatelného závazného stanoviska a navíc se nevypořádal se souvisejícími námitkami žalobce b).

36. Podle žalobce b) navíc z projektové dokumentace vyplývá, že stavebník se do společné kanalizace chystá připojit společnou kanalizační a dešťovou přípojku, a že do společné kanalizace bude tedy kromě srážkových vod odváděných z celé stavby (všech tří jejích objektů) napojena i jednotka kanalizační, rovněž jednotná pro celou stavbu. Žalobce b) tedy s poukazem na výše zmíněné uvažované nadměrné množství odváděné srážkové vody polemizuje, zda při přívalovém dešti nedojde k zahlcení stoky jednotné kanalizace, kam bude veškerý objem vody ze stavby sveden.
37. Argumentaci žalobce c) proti napadenému rozhodnutí č. 1 lze shrnout do tohoto *žalobního bodu*:
38. Žalobce c) namítá, že územní rozhodnutí pro umístění dané stavby bytových domů s platností na 2 roky pozbylo platnosti dne 9. 7. 2011 a že na jeho základě nebylo možné vydat stavební povolení (prvoinstanční rozhodnutí č. 1) a provést realizaci stavebního projektu. Na tento případ se nevztahují ani výjimky uvedené v tehdy platném ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož „[ú]zemní rozhodnutí *pozbyvá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolení řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.*“ Platnost územního rozhodnutí nebyla stavebním úřadem ani prodloužena ve smyslu ust. § 91 odst. 1, 3 stavebního zákona a stavební povolení (prvoinstanční rozhodnutí č. 1) tak bylo vydáno na podkladě neplatného územního rozhodnutí.
39. Žalovaný k této námitce žalobce c) uvedl, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti a je nadále platné. Platnost územního rozhodnutí byla odůvodněna tak, že územní rozhodnutí nabylo právní moci, tj. platnosti, dne 9. 7. 2009, a v době jeho platnosti na období 2 let, tedy do 9. 7. 2011, bylo vydáno stavební povolení na stavbu přeložky vodovodu odborem životního prostředí ÚMČ Praha 5 dne 14. 5. 2008 pod č. j. Vys.Koš.p.1479/94-1544/08-Ka-R s nabytím právní moci dne 13. 6. 2008. Toto stavební povolení na přeložku vodovodu pak podle žalovaného způsobilo nepozbytí platnosti územního rozhodnutí, neboť územní rozhodnutí s datem právní moci 27. 4. 2007 bylo konzumováno stavebním povolením na přeložku vodovodu. Podle žalobce c) však k pozbytí platnosti územního rozhodnutí s právní mocí ke dni 27. 4. 2007 došlo dne 28. 8. 2008, a to v důsledku rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 11 Ca 139/2007 z téhož dne. I přes vydání stavebního povolení na přeložku vodovodu tak územní rozhodnutí pozbylo platnosti ke dni 28. 8. 2008 v souvislosti s citovaným soudním rozhodnutím a ztratilo účinky právní moci. Po opětovném nabytí právní moci územního rozhodnutí dne 9. 7. 2009 již nebylo vydáno žádné správní rozhodnutí, kterým by bylo toto územní rozhodnutí konzumováno. K účinkům stavebního povolení na přeložku vodovodu nelze přihlížet, neboť to mělo svůj vliv pouze na původní územní rozhodnutí ze dne 27. 4. 2007, jež pozbylo platnosti dne 28. 8. 2008 v důsledku citovaného soudního rozhodnutí. Žalovaný se s touto námitkou žalobce c)

podle žalobního tvrzení nijak nevypořádal. Žalobce c) trvá na tom, že stavební povolení na stavbu přeložky vodovodu s nabytím právní moci dne 13. 6. 2008 nevyvolalo právní účinky konzumace územního rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2009. Žalobce c) dovozuje, že platnost územního rozhodnutí nebyla konzumována ani stavebním povolením na přeložku vodovodu, ani dalším tvrzeným povolením na kabelový rozvod 1kV ze dne 4. 6. 2008.

40. Pro případ, že by mělo být vydáním stavebního povolení na přeložku vodovodu územní rozhodnutí konzumováno, žalobce c) uvádí, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že *pro konzumaci územního rozhodnutí, tj. pro zachování jeho platnosti, postačí, aby bylo požádáno o stavební povolení některé ze součástí územním rozhodnutím umístěné stavby, tj. nejen pro hlavní stavbu bytových objektů, ale i staveb ostatních, které následně povolují např. speciální stavební úřadu, jako jsou přeložky vodovodu, plynovodu atd.* Za situace, kdy bylo za dobu platnosti územního rozhodnutí započato pouze s dílčí a nevýznamnou částí stavby, lze podle žalobce c) vzhledem k uplynulé době uzavřít, že již nemusely být dány podmínky, za kterých bylo územní rozhodnutí pro povolovaný záměr vydáváno. Takový stavební záměr bylo tedy adekvátní nově posoudit, jelikož i samotná žádost o vydání stavebního povolení byla podána po velmi dlouhém časovém úseku (viz také rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011 č. j. 9 As 33/2011-151).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

41. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby žaloby všech tří žalobců byly zamítnuty jako nedůvodné.
42. K argumentaci všech tří žalobců ohledně tvrzené neplatnosti územního rozhodnutí, na jehož základě bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí č. 1, žalovaný sdělil, že tyto námítky odmítá, neboť platnost územního rozhodnutí byla ve stavebním řízení opakovaně ověřována, přičemž bylo konstatováno, že územní rozhodnutí bylo zachováno a v několika případech došlo k jeho konzumaci. Ze strany žalobců jde o snahu popřít dobrou víru stavebníka v platná a účinná správní rozhodnutí, tj. územní rozhodnutí a stavební povolení (prvoinstanční rozhodnutí č. 1).
43. Žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí č. 1 konstatoval, že dotčeným územním rozhodnutím byly vedle tří bytových domů rovněž umístěny přípojky vody, kanalizace, elektro, teplovodní přípojka, přeložka vodovodu, plynovodu a venkovního osvětlení, nová příjezdová komunikace z ul. H. Pro konzumaci územního rozhodnutí, tj. pro zachování jeho platnosti, postačí, aby bylo požádáno o stavební povolení některé ze součástí územním rozhodnutím umístěné stavby, tj. nejen pro hlavní stavbu bytových objektů, ale i staveb ostatních, které následně povolují např. speciální stavební úřady, jako jsou přeložky vodovodu, plynovodu atd. Zároveň postačí, je-li v době platnosti územního rozhodnutí stavba, která nepodléhá podle stavebního zákona povolovacímu režimu, zahájena. Tento závěr vychází z dlouholeté ustálené rozhodovací praxe stavebních úřadů. Pokud je vydáno územní rozhodnutí pro stavbu hlavní a současně i pro další podmiňující stavby, pro zachování platnosti územního rozhodnutí logicky postačí, pokud stavebník požádá o povolení této stavby, a to i když toto povolení vydává speciální stavební úřad, např. u vodního díla. Tento postup zákon nevylučuje: z logiky věci naopak vychází, že stavebník nejprve legalizuje a případně i provede podmiňující, resp. související stavby a následně přistoupí k legalizaci a

provedení stavby hlavní. V obdobné věci již judikoval např. Krajský soud v Liberci, který v rozsudku sp. zn. 59 A 36/2014 ze dne 29. 5. 2015 mj. uvedl, že *není-li podána úplná žádost (po stránce nejen kvalitativní ale i kvantitativní na všechny stavby umístěné územním rozhodnutím), lze s ohledem na zásadu ochrany legitimního očekávání účastníků řízení dovodit, že platnosti ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona nepozbývá územní rozhodnutí také v té části, která byla v důsledku podání žádosti o stavební povolení na některou ze společně umístěných staveb čerpána nepřímou, z důvodu funkční a časové podmíněnosti staveb (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 62/2012-144).* Žalovaný i stavební úřad prvního stupně se s těmito námitkami žalobců dostatečně vypořádaly, je o ní pojednáno mj. na str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí č. 1.

44. **K dalším námitkám žalobce a) souvisejícím s tvrzenou neplatností územního rozhodnutí** žalovaný doplnil, že odmítá, že by svým postupem porušil práva žalobce a) a dalších účastníků stavebního řízení garantovaná v ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jak vyplývá ze správního spisu, stavební úřad prvního stupně tak, jak mu to ukládá zákon, tj. podle § 86 odst. 2 správního řádu, zaslal stejnopis podaných odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1 odvolat, a vyzval je, aby se k odvoláním vyjádřili. O tomto procesním úkonu byli všichni účastníci řízení vyrozuměni. Podáním ze dne 6. 1. 2016 se k obsahu odvolání vyjádřil stavebník a podrobně reagoval na jednotlivé odvolací důvody všech žalobců. Správní řád již ve speciální úpravě odvolacího řízení neupravuje další následné seznamování s případnými vyjádřeními účastníků k podaným odvoláním. Podle § 88 správního řádu pokud stavební úřad neshledá podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle § 87 správního řádu, předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Žalovaný uvádí, že tuto lhůtu by mohl stěží zachovat, pokud by s vyjádřením k odvolání seznamoval účastníky řízení, kteří by se pak mohli vyjádřit k tomuto vyjádření a seznamovací proces by tak v zásadě nemohl být ukončen. Je na každém účastníkovi, aby v těchto případech využil svého práva nahlížet do správního spisu a s těmito případnými vyjádřeními se seznámil. Vyjádření stavebníka k odvoláním ze dne 6. 1. 2016 bylo žalovanému předloženo spolu se správním spisem dne 11. 1. 2016. Pro žalovaného se tedy nejednalo o nový doklad, který by byl založen do spisu v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný neměl povinnost s jeho obsahem seznamovat účastníky řízení tak, jak to opakovaně činil v případě dokladů do spisu skutečně nově doložených. Účastníci měli možnost do správního spisu kdykoliv nahlédnout a seznámit se tak se všemi podklady k rozhodnutí žalovaného. Otázka posouzení platnosti rozhodnutí o povolení stavby přeložky vodovodu je pak podle žalovaného skutečně v kompetenci vodoprávního úřadu – tento svůj závěr však žalovaný nevztahoval k námitce žalobce a) týkající se platnosti územního rozhodnutí, jak žalobce a) namítá v jeho žalobě, ale k polemice žalobce a) týkající se platnosti stavebního povolení k výstavbě vodovodní přeložky (viz str. 5 napadeného rozhodnutí č. 1).
45. **K námitkám žalobce a) ohledně rozporu projektové dokumentace s podmínkami č. 15 a č. 25 územního rozhodnutí a nedostatku zajištěných parkovacích stání, jejich nedostatečných rozměrů a související argumentaci (druhý žalobní bod),** žalovaný uvedl, že v textu projektové dokumentace je doložen výpočet kapacity 88 parkovacích stání a těchto 88 stání je v dokumentaci zakresleno v souladu s čl. 10 a čl. 56 bodem 4 OTTP. Rozměrům stání se věnují normy ČSN 73 6058: 2011 a ČSN 73 6056: 2011 – těmto

normám pak stavební projekt vyhovuje. Projektová dokumentace řešila návrh parkovacích stání v souladu s normovými hodnotami, ale nacházela se v ní problémová místa, zejména řešení stání se sloupy. Ve správním spise je v tomto ohledu doložena podrobnější dokumentace se zakreslením vozidel v těchto problematických místech, a to v souladu s OTTP i s normovým předpisem ČSN 73 6058: 2011 (konkrétně s čl. 7.2.4.).

46. Ohledně namítané absence zakreslení parkovacích stání v dokumentaci k územnímu řízení žalovaný uvádí, že v územním řízení se tato dokumentace neschvaluje – v územním řízení se zásadně řeší možnost umístění stavby do území, vnitřní dispozice není předmětem zkoumání v územním řízení, slouží jen jako podklad pro územní rozhodnutí, avšak vnitřní dispozice se může v projektové dokumentaci změnit. Počet parkovacích stání vychází z OTTP, pokud bylo podmínkou územního řízení stanoveno 88 míst, musí je projektová dokumentace pro stavební povolení řešit: v projektové dokumentaci pak bylo 88 parkovacích míst zajištěno. Vnitřní uspořádání garáží odpovídá požadavkům příslušné normy včetně šířky jízdního pásu, není důvodné se domnívat, že se vozidla nebudou moci na parkovací stání dostat. Úvaha žalobce a) o parkování na ulici je pak spekulativní a jedná se pouze o nepodloženou presumpci.
47. K námitce žalobce a), že 12 parkovacích míst je umístěno v řadě za sebou, tudíž polovina z nich nebude přístupná, žalovaný uvedl, že se jedná o případy, kdy pro některé byty o určité výměře je potřeba zajistit 2 odstavná stání. Tato stání pak vždy patří jednomu vlastníkovvi. Takovéto řešení umožňuje čl. 7.2.6. normy ČSN 736058: 2011.
48. Zajištění trvale přístupných míst pro návštěvníky rezidentů se bude podle žalovaného řešit provozním opatřením, jedná se totiž o problematiku užívání objektu, nikoliv o otázku řešenou ve stavebním řízení. Užívání stavby povoluje stavební úřad na základě žádosti podle § 122 stavebního zákona. Při kontrolní prohlídce (viz § 122 odst. 4 stavebního zákona) zkoumá stavební úřad i to, zda je dodrženo územní rozhodnutí a rozhodnutí povolení stavby. V rámci následného kontrolního řízení tedy bude ověřována i veřejná přístupnost návštěvnických stání a související problematika – přístupnost návštěvnických stání lze řešit například dálkovým ovládáním garážových vrat.
49. Co se týče otázky parkování vozidel na parkovacím systému Parklift žalovaný předně cituje čl. 3.1.5. a 3.1.6. normy ČSN 73 6058: 2011, které se věnují definici pojmů „řadová“ a „hromadná“ garáž, a akcentuje, že v řadové garáži může být podle normy umožněno i parkování nad sebou. Z této poznámky vyplývá, že tvůrce normy naznačil, že i v relativně malém prostoru, který je vymezen dvěma stěnami a jedním vjezdem, je technicky možné zajistit parkování více vozidel nad sebou. Tato poznámka není u hromadných garáží, které jsou umístěny v jednom prostoru bez omezení dělících stěn a je zde větší variabilita využití prostoru. V projednávaném případě se jedná v úseku A2 – A5 a u stání G56 – G60 o charakter řadové garáže, protože jsou místa jednostranně napojena na komunikaci a prostory jsou mezi sebou odděleny. Užití parkovacího systému Parklift v těchto úsecích tak nepředstavuje porušení normy ČSN 73 6058: 2011.

50. Ostatní parkovací stání mají podle žalovaného charakter hromadné garáže, protože jsou napojena ke komunikaci z obou stran a nacházejí se v prostoru suterénu, částečně ve více řadách za sebou. Žalovaný si je vědom toho, že v případě hromadných garáží sice není v poznámce uvedena možnost parkování nad sebou, avšak v části 7 normy ČSN 73 6058:2011, která se problematikou hromadných garáží zabývá, je v čl. 7.7 s názvem „*další vybavení hromadných garáží*“ uveden i výtah. Velikost výtahů není v normě ČSN 73 6058:2011 upravena, pouze je uvedeno, že „[k] *dalšímu vybavení hromadné garáže patří výtahy pro vozidla umožňující pohyb vozidel včetně řidiče vozidla mezi jednotlivými podlažími s tím, že v každém podlaží se vozidla pohybují vlastní silou.*“ V projektové dokumentaci je navržen certifikovaný systém Parklift 440, na němž se vozidla po podlaží (zde je jen jedno podlaží, ale parkování má dvě úrovně) pohybují vlastní silou a do Parkliftu najíždějí. Anglický výraz „*lift*“ v překladu do českého jazyka znamená „*výtah*“: jedná se tedy o parkovací výtah, pro který norma ČSN 73 6058:2011 rozměry nestanoví (pokud se jedná o certifikovaný výrobek, lze se podle žalovaného domnívat, že je možno jej k deklarovanému účelu použít). Pokud norma parkování v Parkliftech nezakazuje, lze je použít i v garážích hromadných. Žalovaný doplnil, že podle OTTP má normovým hodnotám odpovídat velikost stání, nikoliv velikost výtahu nebo řazení stání. OTTP problematiku výtahů pro automobily explicitně neupravují, upravují jen výtahy pro osoby a náklad. Daná námitka žalobce a) je pouze obstrukční.
51. K otázce problematického pohybu vozidel v garážích žalovaný uvedl, že návrh řešení předložený stavebníkem v rámci projektové dokumentace je v souladu s výše citovanými normami a rozměrovými hodnotami. Nelze předjímat, zda budou rezidenti parkovat na ulicích. Stran výkresu garáží předloženého v územním řízení žalovaný zopakoval, že se nejedná o závazný výkres, protože v územním řízení se ověřuje prostorové řešení (zejména situace), nikoliv vnitřní dispozice. Ohledně využití parkovacího systému Parklift a zohlednění těchto faktorů v územním řízení žalovaný zopakoval, že se jedná o technologické zařízení, které je situováno uvnitř stavby, tudíž se samostatně neumísťuje a je umístěno jako součást budovy stejně, jako např. osobní výtahy. Tyto otázky tedy správní úřady správně posuzovaly ve stavebním řízení, neboť se v územním řízení neřeší.
52. Co se týče argumentace žalobce a) související s tím, že stavební povolení a napadené rozhodnutí č. 1 byly vydány na základě padělaného závazného stanoviska (*třetí žalobní bod*), žalovaný konstatoval, že ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu opatřením ze dne 22. 1. 2016 bylo Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, jako nadřízený správní orgán, požádáno o potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska HZS ze dne 20. 5. 2015. Dne 22. 2. 2016 žalovaný obdržel sdělení Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS hl. m. Prahy, ze dne 19. 2. 2016, kde ministerstvo mj. konstatovalo, že „*stanovisko HZS hl. m. Prahy ze dne 20. 5. 2015 č. j. HSAA-5239-3/2015 je evidováno jako stanovisko nesouhlasné*“. V této souvislosti je možno se pouze domnívat, že mohlo jít o padělané stanovisko, stejně tak mohlo podle žalovaného jít o pouhé nedorozumění či omyl. Policie ČR v této věci k žádnému finálnímu rozhodnutí, o němž by měl žalovaný povědomí, nedošla.
53. Po seznámení se s uvedenou skutečností bylo stavebníkem do spisu doloženo souhlasné závazné stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015, č. j. HSAA-5239-5/2015. Žalovaný svým opatřením ze dne 7. 3. 2016 seznámil účastníky řízení s tímto doplněným podkladem

a zároveň stanovil lhůtu 10 dnů k vyjádření či navržení doplnění stanoviska. Na základě nesouhlasného vyjádření žalobce a), který validitu a relevanci stanoviska zpochybnil, žalovaný následně opatřením ze dne 12. 4. 2016 znovu požádal Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, jako nadřízený správní orgán, o potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska HZS. Dne 9. 6. 2016 žalovaný v této věci obdržel souhlasné závazné stanovisko ministerstva, kterým bylo závazné stanovisko HZS potvrzeno. V odůvodnění ministerstvo nejprve popsalo genezi dané věci a uvedlo, že původní nesouhlasné stanovisko HZS bylo vydáno k jinému požárně bezpečnostnímu řešení (*zpracovatel J. J. březen/2015 arch. č. PBŘS/095/03/15*), než tomu bylo u souhlasného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2015 (*v tomto případě byl zpracovatelem aktualizovaného požárně bezpečnostního řešení J. J.: květen/2015 arch. č. PBŘS/115/05/15*). Ministerstvo vyhodnotilo, že porovnáním obou požárně bezpečnostních řešení lze konstatovat, že pominuly důvody nesouhlasného stanoviska ze dne 25. 5. 2015, neboť zjištěné nedostatky v novém řešení byly zpracovatelem odstraněny a vyřešeny.

54. Žalovaný tedy v odvolacím řízení dospěl k závěru, že stavebníkem následně doložené souhlasné stanovisko HZS bylo v přezkumném řízení nadřízeným orgánem potvrzeno. V případě, že stavebník v rámci odvolacího řízení nahradí doklad, který byl od doby vydání prvoinstančního rozhodnutí např. zrušen nadřízeným správním orgánem, zákon správnímu orgánu výslovně nezakazuje s tímto dokladem seznámit ostatní účastníky a poskytnout jim lhůtu k vyjádření. S těmito vyjádřeními se pak správní orgán, tedy v tomto případě žalovaný, vypořádá v rozhodnutí o odvolání. Žalovaný také připomenul, že prvoinstanční řízení tvoří s řízením odvolacím jeden celek.
55. Pokud tedy jde o konkrétní postup s nově doloženým závazným stanoviskem, žalovaný právě s ohledem na zachování práv všech účastníků použil procesní postup ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu a nově doložené stanovisko předložil k přezkumu nadřízenému orgánu a následně i k vyjádření účastníkům. Žalovaný v této souvislosti připomíná i důležitost zásady hospodárnosti řízení: stavebník by neměl být poškozen tím, že by bylo např. stavební povolení zrušeno a věc vrácena k novému projednání pouze z důvodu mezitím zrušeného závazného stanoviska v důsledku pochybení dotčeného orgánu (např. nedostatečné odůvodnění). Žalovaný uzavřel, že lhůta k seznámení se s novým závazným stanoviskem byla účastníkům řízení, včetně žalobce a), stanovena ve zcela standardní délce 10 dnů a pokud žalobce a) tuto lhůtu pokládal za nedostatečnou, mohl žalovaného požádat o její prodloužení, jelikož se jednalo o lhůtu pořádkovou a nikoliv propadnou.
56. **Ke čtvrtému žalobnímu bodu** obsaženému v žalobě žalobce a) [souhlasné stanovisko HZS předpokládá realizaci zpevněné plochy, která však nebyla umístěna] žalovaný uvedl, že zpevněnou plochu není třeba nově umisťovat. V případě protipožárního zásahu se bude používat zpevněná plocha, která je zčásti situována na střeše suterénu a zčásti na terénu na pozemku stavby. Tyto úpravy pozemku byly zakresleny v situaci ověřené v územním i stavebním řízení, obě situace se shodovaly. HZS vydala k dokumentaci kladné stanovisko, není důvodné se obávat, že není zajištěna dostatečná ochrana proti požáru. Tato námitka žalobce a) byla podle žalovaného v napadeném rozhodnutí č. 1 plně vypořádána a byla jí věnována pozornost i v závazném stanovisku Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS, ze dne ze dne 19. 2. 2016.

57. K argumentaci žalobce a) obsažené v *pátém žalobním bodu* (absentující podmínky pro provedení protihlukových opatření a dodržení maximálních dob provádění hlučných prací) žalovaný konstatoval, že zásady organizace výstavby použije zhotovitel k dalším opatřením, která bude řešit během samotné výstavby. Stavba je prováděna podle ověřené dokumentace, nikoliv podle zásad – ty slouží zhotoviteli k realizaci opatření při výstavbě, a to i v ohledu redukce hluku. Tuto otázku bude zhotovitel během výstavby řešit v souladu s platnými právními předpisy o ochraně zdraví. Povinností zhotovitele je navrhnout takový technologický postup prací, který bude s těmito právními předpisy v souladu, čemuž zhotovitel dostal v rámci aktualizované akustické studie ze září 2014.
58. K námitce žalobce a) proti závaznému stanovisku HS, které podle žalobce a) nezohledňuje otázku ochrany před hlukem z výstavby (*šestý žalobní bod*) žalovaný uvedl, že tuto námitku považuje za obstrukční, neboť Ministerstvo zdravotnictví v přezkumném závazném stanovisku vypovídajícím způsobem odůvodnilo své závěry: závazné stanovisko obsahuje mj. odkazy na související právní předpisy a hlukové studie i konkrétní výpočty dokládající nepřekročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním i vnitřním prostoru pro denní i noční dobu. Podrobně je rozebráno a odůvodněno zejména nepřekročení hygienických limitů pro hluk ze stavební činnosti. Žalovaný v odvolacím řízení dostatečně ověřil, že ministerstvo řádně a zcela přezkoumatelným způsobem odůvodnilo své rozhodnutí, tj. potvrzení závazného stanoviska HS, a že se dostatečně vypořádalo s odvolacími námitkami odvolatelů včetně žalobce a), zejména s těmi, které se týkaly dopadů stavebního záměru na hlukovou zátěž v okolí stavby. Případy, na které žalobce a) s citacemi judikatury odkazuje, se týkaly závazných stanovisek, která nebyla odůvodněna vůbec, což nebyl případ tohoto stavebního řízení. Napadené rozhodnutí č. 1 i závazné stanovisko jsou přezkoumatelné a námitky žalobce a) byly vypořádány.
59. Obdobně se žalovaný vyjádřil také k *sedmému žalobnímu bodu* obsaženému v žalobě žalobce a), který pojednává o tvrzené nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Ministerstva kultury pro nedostatek důvodů. Nesouhlas žalobce a) se závěry přezkumného řízení není odůvodněný. Jak je uvedeno již na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí č. 1, jedním z podkladů pro vydání stavebního povolení bylo původní stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (nyní odbor památkové péče) žalovaného, č. j. S-MHMP 932751/2010/Alu ze dne 27. 12. 2010. Ministerstvo kultury po přezkoumání citovaného závazného stanoviska v reakci ze dne 8. 4. 2016 dospělo k závěru, že *závazné stanovisko na úseku ochrany zájmů státní památkové péče v daném konkrétním stavebním řízení chybí, neboť předmět závazného stanoviska a stavebního povolení vč. projektové dokumentace nekorespondují*. V průběhu odvolacího řízení stavebník dne 21. 10. 2016 doložil nové závazné stanovisko odboru památkové péče žalovaného ze dne 13. 10. 2016. Žalovaný svým opatřením ze dne 25. 10. 2016 účastníky stavebního řízení seznámil a poskytnul jim lhůtu k vyjádření. Žalobce a) namítnul, že závazné stanovisko neobsahuje odůvodnění a je tedy vadné. I v tomto případě žalovaný postupoval ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu a opatřením ze dne 21. 11. 2016 požádal Ministerstvo kultury jako nadřízený správní orgán opět o potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (nyní odbor památkové péče) žalovaného. Ministerstvo kultury vydalo dne 11. 1. 2017 závazné stanovisko, jímž potvrdilo citované závazné stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (nyní

odbor památkové péče) žalovaného. V závazném stanovisku bylo zejména uvedeno, že předmětná stavba má být realizována v ochranném pásmu památkové rezervace v hl. m. Praze vyhlášeném dne 19. 5. 1981. Dále je konstatováno, že odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (nyní odbor památkové péče) žalovaného si v řízení o vydání závazného stanoviska vyžádal písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče, tj. Národního památkového ústavu. Bylo tedy postupováno přesně v intencích ust. § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů. Podle vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 21. 9. 2016 je stavební záměr bez podmínek realizovatelný. Žalovaný tedy trvá na tom, že ministerstvo se posouzením důvodnosti tvrzení žalobce a) o nedostatečném odůvodnění závazného stanoviska odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (nyní odbor památkové péče) žalovaného přezkoumatelným způsobem vypořádalo a na podporu svých závěrů a úvah uvedlo dostatek věcných a právně relevantních skutečností.

60. **Konečně k žalobní argumentaci žalobce b) směřující proti napadenému rozhodnutí č. 1 i č. 2 (stavební záměr nemá vyřešenu otázku likvidace srážkových vod) žalovaný uvedl, že podle stavebního zákona se ve stavebním řízení zkoumá soulad s podmínkami územního řízení. Stavební úřad určil podmínkou územního řízení č. 16, jak mají být likvidovány dešťové vody, projektová dokumentace ke stavebnímu řízení podmínku splnila. Likvidace srážkových vod tedy je v dané věci řešena v souladu se stavebním zákonem. Žalovaný doplnil, že v územním řízení se ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona mj. posuzuje, zda je stavební projekt v souladu s požadavky prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. OTPP nestanovují podmínky pro využívání území, nýbrž podmínky pro samotnou realizaci staveb. Jednou z těchto podmínek je podmínka týkající se vyřešení likvidace srážkových vod. Samotné stavební provedení likvidace srážkových vod se tedy řeší až při umísťování staveb ve stavebním řízení, nikoliv v územním řízení.**
61. **K námitce žalobce b) ohledně dimenzování kanalizační jednotky žalovaný uvedl, že kanalizační přípojky nejsou předmětem stavebního povolení vydávaného ve stavebním řízení: jedná se o stavby v režimu ust. § 103 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že se přípojky napojují na veřejnou kanalizaci, platí pro jejich provádění a uvádění do provozu pravidla, stanovená správcem kanalizace. Tyto otázky tedy neřeší stavební úřad během stavebního řízení. Stavební zákon provádění stavby nevyžadující stavební povolení upravuje v ust. § 152, kde je stanoveno, že stavebník musí při takových pracích dbát na řádné provádění stavby.**

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

62. **Písemným podáním ze dne 19. 5. 2017 se tehdejší stavebník EXAFIN alfa, s.r.o., nyní AMISTA investiční společnost, a.s. (dále jen „zúčastněná osoba“ nebo „stavebník“), vyjádřil k podaným žalobám. Ze spisu vyplývá, že dosavadní osoba zúčastněná na řízení, tj. společnost EXAFIN alfa, s.r.o., zanikla ke dni 11. 3. 2019, a stala se součástí fondu Exafin otevřený podílový fond, IČO 751 60 218, se sídlem Pobřežní 620/3, 186 00 Praha 8, který obhospodařuje společnost AMISTA investiční společnost, a.s., IČO 27437558, se sídlem, Pobřežní 620/3, 18600 Praha 8. Veškeré tyto skutečnosti jsou patrné z obchodního rejstříku uvedených společností.**

63. Vyjádření zúčastněné osoby je argumentačně koncipováno obdobně, jako již popsané vyjádření žalovaného.
64. Ohledně otázky platnosti územního rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení nad rámec výše uvedeného doplnila, že zmíněným územním rozhodnutím byla umístěna stavba sestávající ze tří bytových domů na společné podnoži, přípojky vody, přípojky kanalizace, přípojky elektro, teplovodní přípojky, veřejného osvětlení, venkovního osvětlení, připojení telefonního kabelu, nové příjezdové komunikace, přeložky vodovodu, přeložky plynovodu a přeložky venkovního osvětlení. Stavební zákon v relevantním znění stanovoval, že územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů. Správní orgány se pak v průběhu stavebního řízení otázkou platnosti územního rozhodnutí několikrát zabývaly a opakovaně dospěly k závěru, že územní rozhodnutí bylo konzumováno vydáním stavebního povolení na stavbu přeložky vodovodu odborem životního prostředí, které vydal stavební úřad prvního stupně dne 14. 5. 2008 pod č. j. V ýs.Koš.p.1479/94-1544/08-Ka-R s nabytím právní moci dne 13. 6. 2008. Stavba byla zahájena dne 10. 5. 2010. I pro případ tvrzeného období „neexistence“ územního rozhodnutí, způsobeného rozhodnutím městského soudu sp. zn. 11 Ca 139/2007, pak bylo územní rozhodnutí včas konzumováno: konzumace územního rozhodnutí s právní mocí ke dni 9. 7. 2009 nastala ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, a to podáním (dne 31. 5. 2011) žádosti o stavební povolení pro stavbu STL plynovod IPE 225 o délce 65,35 m na pozemcích parc. č. 1479/63, 1479/82, 1479/94, 1479/101, 1475/184, 1475/266, 1477/2 a 1479/1 v trase od napojení stávající STL plynovod na pozemku parc. č. 1479/63 k napojení na stávající STL plynovod na pozemku parc. č. 1479/1, přičemž toto stavební povolení bylo vydáno dne 25. 7. 2011 a nabylo právní moci dne 19. 8. 2011. Platnost stavebního povolení byla prodloužena rozhodnutím stavebního úřadu prvního stupně ze dne 22. 1. 2014. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto žalovaným. Stavební úřad prvního stupně svým sdělením ze dne 21. 1. 2014 navíc konstatoval, že územní rozhodnutí bylo konzumováno i zahájením realizace výstavby přeložky venkovního osvětlení. Pokud by byla přijata argumentace žalobce, nebylo by navíc možno konzumovat územní rozhodnutí ani realizací stavby samotných bytových domů, neboť i tyto jsou pouze jednou z dílčích staveb, umístěných na základě územního rozhodnutí, stejně jako je tomu v případě realizace stavby přeložek apod.
65. Zúčastněná osoba dále uvedla, že judikatura citovaná žalobci je nepřiléhavá a řešila zcela jinou situaci zpochybnění platnosti územního rozhodnutí. Nadto i kdyby došlo ke změně podmínek v území, neznamená tato změna zrušení či automatickou změnu územního rozhodnutí. Změna územního rozhodnutí může být v souladu s ust. § 94 stavebního zákona projednána pouze na základě žádosti oprávněného (stavebníka), nikoli z vlastního podnětu stavebního úřadu. Taktéž z gramatického výkladu ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona se podle zúčastněné osoby podává, že územní rozhodnutí nepozbude platnosti, byla-li ve lhůtě jeho platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, nikoliv všechny žádosti o stavební povolení či snad žádost o stavební povolení všech územním rozhodnutím umístěných dílčích staveb. Tvrzení žalobce c), že úplnou žádostí má zákonodárce na mysli takovou žádost, kterou bude požádáno o stavební povolení k celé stavbě dle předmětného územního rozhodnutí, kdy tento výklad má mít oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, označila zúčastněná

osoba za zcela neadekvátní, neboť neexistuje žádné rozhodnutí správních soudů, kterým by byl výklad požadavku úplné žádosti prezentovaný žalobcem c) podpořen. Zúčastněná osoba naproti tomu odkázala na rozsudek NSS č. j. 9 As 175/2016-50, ze dne 22. 2. 2017, v němž NSS mj. konstatoval, že *požadavek úplnosti žádosti o stavební povolení je nutno spojovat zcela v souladu s významem slova „úplná“ s okruhem náležitostí takové žádosti. Za úplnou žádost o stavební povolení pak lze považovat žádost obsahující nezbytné náležitosti a podklady s přihlédnutím k charakteru stavby, již se žádost týká. O úplnou žádost o stavební povolení nepůjde tehdy, když některá z jejích nezbytných náležitostí či podkladů bude v žádosti zcela absentovat.* Podobné závěry vyplývají taktéž z rozsudku Krajského soudu v Praze, č. j. 5 A 66/2012-144: *není-li podána úplná žádost o vydání stavebního povolení či učiněn obdobný úkon směřující k realizaci vydaného územního rozhodnutí ve lhůtě dvou let od jeho právní moci, může sice dojít podle § 93 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006 ve znění účinném do 31. 12. 2012 k zániku územního rozhodnutí, nicméně tento zánik je s ohledem na zásadu ochrany legitimních očekávání účastníků řízení pouze částečný a dotýká se pouze těch částí územního rozhodnutí, jež nebyly využity ani nepřímo.*

66. Žalovaný a zejména stavební úřad prvního stupně dostatečně ověřili, zda je územní rozhodnutí vzhledem k plynutí času a dalším okolnostem nadále platné. Tuto otázku pak správní orgány vypořádaly v rámci posouzení žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení, provedeného ve smyslu ust. § 111 stavebního zákona, a to jako otázku předběžnou, o které se nevydává žádné rozhodnutí. S námitkami účastníků řízení v tomto smyslu se stavební úřad prvního stupně dostatečně vypořádal a v rozhodnutí uvedl veškeré úvahy, které ho k povolení stavby vedly.
67. Žalovaný svým postupem neporušil ani ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je sice správnímu orgánu uloženo dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nikde však již není zakotvena povinnost správního orgánu vyrozumívát účastníky o každém podání, jenž bylo založeno do spisu. V případě odvolacího správního orgánu je pak soudy a právní doktrínou zastáván jednotný závěr, že *správní orgán II. stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu (správního řádu z roku 1967, účinného do 1.1.2006 – uvedené ustanovení však bylo v podstatě v nezměněné podobě převzato i do nového správního řádu) pouze za předpokladu, že spisový materiál byl doplněn o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k dané věci* (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 503/08; rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 18/2008 ze dne 27. 2. 2009; rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 40/2003-61 ze dne 15. 12. 2004). Žalovaný opakovaně vyrozumíval účastníky řízení o nově doložených podkladech rozhodnutí a umožňoval jim se s nimi seznámit, případně se k nim vyjádřit. Sami žalobci pak opakovaně využili svého práva nahlížet do spisu. Pokud jde o tvrzené pochybení žalovaného, kdy tento žalobce a) a b) nevyrozuměl o skutečnosti, že zúčastněná osoba doplnila do správního spisu vyjádření k podaným odvoláním, tato námitka je neopodstatněná i s ohledem na fakt, že v případě vyjádření zúčastněné osoby k odvolání účastníků řízení se nejednalo o nové podklady, nýbrž o reakci zúčastněné osoby na výzvu stavebního úřadu prvního stupně vyjádřit se k podaným odvoláním proti stavebnímu povolení (tj. o součást správního spisu stavebního úřadu prvního stupně postoupeného žalovanému spolu s odvoláními). Zúčastněná osoba v tomto kontextu připomenula i zásadu, že právo svědčí bdělým.

68. Ohledně tvrzeného nesouladu projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí i s obecnými technickými normami a tvrzeného předdimenzování kapacity podzemní garáže a nevyhovujících rozměrů parkovacích stání zúčastněná osoba uvedla, že tyto námitky zejména žalobce a) byly vypořádány ve stavebním řízení a jsou toliko obstrukčním prostředkem – rozměry parkovacích stání, použití parkovacího zařízení, způsob výjezdu z parkovacích stání a další obdobné namítané skutečnosti, nejsou podle zúčastněné osoby způsobilé bezprostředně zasáhnout do právní sféry žalobce a). Obava, že by případné neefektivní využití podzemní garáže mohlo vést k masovému odstavování vozidel na komunikacích v okolí stavby nemůže jako argument dokazující hrozící zásah do jeho právní sféry obstát. Chování budoucích obyvatel bytů a uživatelů garážových stání nelze dopředu předjímat a nebylo to ani úkolem stavebních úřadů v rámci dotčeného stavebního řízení. Tyto předpoklady pak nelze klást k tíži zúčastněné osoby.
69. Stavební úřady se podle zúčastněné osoby opakovaně vyjadřovaly i k problematice rozměrů jednotlivých parkovacích míst a vždy došly k závěru, že projektová dokumentace odpovídá podmínkám stanoveným v územním rozhodnutí, přičemž velikost parkovacích míst byla stanovena a projektována v souladu s normami ČSN 73 6056 a ČSN 73 6058 i v souladu s OTHP. To se týká i zvláště sporného parkovacího místa s označením GO.37 – i toto parkovací místo je dimenzováno podle všech platných norem a v tomto smyslu se vyjádřil jak stavební orgán prvního stupně, tak i žalovaný. Ač je z jedné strany tohoto parkovacího stání situován parkovací systém Parklift, argumentace žalobce a), že na této straně stání budou muset být s ohledem na bezpečnost provedeny zábrany, je mylná, když z datového listu WÖHR Parklift 440-2,0 vyplývá, že výrobce žádné takové zabezpečení nedoporučuje a zábradlí proti pádu z plošiny se instaluje pouze v případě, že mezi plošinou a jámou vznikne mezera větší než 20 cm. Zábradlí navíc podle názoru zúčastněné osoby nelze považovat za pevnou překážku. Požadavek minimální základní šířky parkovacího stání pro jedno vozidlo je pak naplněn i v ohledu samotného parkování na parkovacím systému Parklift, který navíc nejen v Praze představuje zcela běžný způsob řešení parkovacích míst, které šetří plochy pro zastavení. Spolehlivost těchto systémů je výsledkem neustálého vývoje a zkušeností, a jeho výroba, instalace a provoz jsou rovněž podrobeny právní úpravě. Využití parkovacího systému Parklift pak nemělo být předmětem projednání v územním řízení, jak tvrdí žalobce a). V územním řízení se posuzuje, zda je možno navrhovanou stavbu do území umístit, jaké bude mít rozměry a vnější vzhled, její napojení na infrastrukturu, její dopady na životní prostředí a stanoví se dále podmínky pro zpracování projektu. V územním rozhodnutí tak byla vyřešena otázka zajištění dostatečného počtu parkovacích stání dle požadavku OTHP o rozměrech stanovených příslušnou normou, přičemž celkový počet parkovacích míst byl stanoven na 88. Vnitřní dispozice a technické řešení parkovacích stání je předmětem až následného stavebního řízení. Použití parkovacího systému Parklift není předmětem posouzení v územním řízení, vychází pouze z podmínky územního rozhodnutí na umístění 88 parkovacích míst, která byla vyprojektována a s nimiž bylo počítáno.
70. Relevantní není ani argumentace žalobce a) ohledně obtížného manévrování v garážích – garážová stání normově odpovídají a součástí projektové dokumentace je výkres, z něhož je dopravní řešení garáže patrné.

71. K požadavku žalobce a) na zajištění trvalé přístupnosti návštěvnických parkovacích míst by pak podle osoby zúčastněné na řízení vedl k tomu, že ačkoliv jsou návštěvnická stání určena primárně k parkování vozidel návštěv obyvatel bytových domů, tato stání by po většinu času byla zaplněna vozidly ostatních obyvatel okolních domů či nerezidentů dojíždějících do zaměstnání, a tím by návštěvnická stání přestala plnit svůj účel. OTPP sice v čl. 10 odst. 3 požadují, aby byla návštěvnická parkovací místa veřejně přístupná, nedefinují však, co je „veřejnou přístupností“ myšleno. Novější vyhláška č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy) již zakotvuje možnost stanovit například provozním opatřením režim užívání návštěvnických stání tak, aby nedocházelo k využívání nově zřízených parkovacích stání určených pro rezidenty ze strany dalších osob a nikoliv rezidentů. Účelem a smyslem těchto norem tedy je, aby v rámci provozního opatření došlo k určení, která parkovací místa budou návštěvnická, a byl stanoven jejich režim užívání. Projektová dokumentace v tomto směru nedostatky nevykazuje a tyto podmínky byly splněny.
72. Osoba zúčastněná na řízení doplnila, že žalobci a) bylo v napadeném rozhodnutí č. 1 dostatečně odůvodněno, že projektované garáže stavby jsou garážemi hromadnými s prvky garáží řadových, na jejichž úpravu dopadá norma ČSN 73 6058. Tato norma sice mezi ustanoveními upravujícími výlučně navrhování hromadných garáží nezakotvuje možnost parkovat vozidla nad sebou, ovšem z normy (např. bodu 7.7.2.2 odst. 7.7.2 článku 7.7) je patrné, že je umožněno do hromadné garáže zabudovat například i výtah pro vozidla. Především z ust. odst. 6.3.1 článku 6.3 normy ČSN 73 6058 je pak jednoznačně patrné, že zařízení pro parkování dvou vozidel v různých výškových úrovních lze navrhnout i v hromadných garážích.
73. Problematika likvidace srážkových vod byla podle osoby zúčastněné na řízení rovněž dostatečně vyřešena v územním řízení, kde se mj. posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území: jedním z nich je podmínka řešení likvidace dešťových vod. Ta se tedy řeší právě v územním řízení, na něž stavební řízení bezprostředně navazuje a v němž se následně stanoví podmínky řešení likvidace srážkových vod, které je nutné v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení dodržet. Stavební úřad již ve stavebním řízení není oprávněn opětovně posuzovat způsob řešení likvidace dešťových vod, nýbrž pouze jeho soulad s podmínkami územního rozhodnutí. V něm je způsob likvidace srážkových vod určen podmínkou č. 16. K navrženému způsobu řešení likvidace dešťových vod se souhlasně vyjádřily dotčené orgány a správci kanalizačních řadů. Navržený záměr požadavky OTPP i vodního zákona zcela splňuje. Projektová dokumentace byla zpracována v souladu se závěry inženýrsko-geologického průzkumu, jenž prokázal nemožnost vsakování dešťových vod. Projektová dokumentace tak byla v tomto směru navržena v souladu s ust. čl. 11 odst. 7 OTPP, v němž je požadováno, aby stavby byly napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat např. vsakem, a pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně celoročně umožní. Zasadující srážkové vody bylo doporučeno odvádět mimo prostor stavby tak, aby nedošlo k jejich akumulaci v propustných zásypech kolem objektů a nedošlo tak k jejich poškození. Z uvedených důvodů byl navržen odvod dešťových vod do kanalizace. K zadržování dešťových vod pak měly částečně přispět i zelené střechy, taktéž navržené v rámci projektové dokumentace.

74. S navrženým záměrem vyslovily souhlas všechny dotčení správní orgány – žalovaný pak své závazné stanovisko doplnil o podrobnější odůvodnění skutečnosti, že v případě této výstavby je nutno řešit likvidaci dešťových vod odvodem do kanalizace. S navrženým řešením likvidace dešťových vod souhlasili i provozovatel a správce kanalizace (tj. Pražská vodohospodářská společnost, a.s., a Pražské vodovody a kanalizace, a.s.) Pokud jde o požadovanou retenci odváděných vod, provozovatel ani správce takový požadavek neuplatnili. Správnost i zákonnost závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 5, odboru ochrany životního prostředí, potvrdil Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí, jenž do stanoviska doplnil podrobnější odůvodnění, a taktéž Ministerstvo zemědělství. Přezkumné řízení bylo dotčenými orgány vyčerpáno a není tak důvod se domnívat, že by závazné stanovisko bylo nesprávné.
75. K námitce žalobce a) ohledně tvrzeného padělání závazného stanoviska HZS se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila shodně jako žalovaný (srov. body 52. – 55. tohoto rozsudku). Doplnila, že původní závazné stanovisko HZS, s nímž disponovala, znělo zřejmě nedopatřením souhlasně, ač bylo oficiálně evidováno jako nesouhlasné. Poté, co byla osoba zúčastněná na řízení o této skutečnosti vyrozuměna, odstranila vytýkané nedostatky v projektové dokumentaci a doložila nové souhlasné závazné stanovisko HZS, které bylo potvrzeno i nadřízeným orgánem. Tvrzení žalobce a) ohledně padělání prvotního závazného stanoviska HZS je nepodložené a je způsobilé ohrozit dobré jméno zúčastněné osoby.
76. K námitce týkající se tvrzené nerealizace nutných zpevněných ploch osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že byly realizovány veškeré zpevněné plochy, které byly vyžadovány podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR (chodník, zajišťující přístup hasičů k bytovému domu „C“).
77. **K argumentaci žalobce a) stran absentující podmínky pro provedení protihlukových opatření a dodržení maximálních dob provádění hlučných prací** osoba zúčastněná na řízení uvedla, že i tyto námitky žalobce a) byly vypořádány. **Nejvyšší přípustné hladiny hluku stanoví zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.** Tyto předpisy zároveň zakotvují sankční mechanismy za nedodržení uvedených hodnot. Kontrolovat splňování hlukových limitů při provádění nebo následném užívání stavby, je plně v kompetenci dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví. Stavební úřad k takové kontrole není oprávněn. Je-li podkladem rozhodnutí stavebního úřadu závazné stanovisko odborného dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví, které k navrženému záměru a jeho řešení ochrany před hlukem ze stavby nemá námitek a odkazuje na projektovou dokumentaci, jejíž součástí je hluková studie definující omezení z hlediska provádění stavby, nemá stavební úřad důvod se domnívat, že ochrana nebude dostatečná. Není povinností stavebního úřadu stanovit stavebníkovi časové podmínky provádění stavby, když se stavebník sám v projektové dokumentaci zavázal k dodržování časových omezení provádění hlučných prací tak, aby byly dodrženy zákonné limity hladiny hluku. Tyto podmínky navíc pro stavebníka vyplývají přímo ze zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. K tomu, že je

stavba prováděna v souladu se všemi dotčenými normami, pak stavební úřad prvního stupně dospěl i během kontroly provádění stavby, realizované dne 20. 4. 2017.

78. **Taktéž námitka žalobce a) týkající se souvisejícího závazného stanoviska HS je nedůvodná.** Žalovaný k námitkám odvolatelů postupoval správně, když v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu požádal nadřízený dotčený správní orgán (Ministerstvo zdravotnictví) o přezkum závazného stanoviska vydaného HS. Ministerstvo se s přezkumem náležitě vypořádalo a uvedlo dostatek relevantních údajů, úvah a skutečností na podporu svého rozhodnutí, že HS se dostatečně zabývala dopady hluku ze stavební činnosti na obyvatele okolních objektů, když posoudila předloženou projektovou dokumentaci včetně akustické studie, která mj. obsahuje návrh protihlukových opatření, se kterými lze souhlasit. Ministerstvo provedlo i konkrétní výpočty dokládající nepřekročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním i vnitřním prostoru pro denní i noční dobu. Judikatura, na kterou v tomto kontextu žalobce a) odkazuje, pak není přílehlavá, neboť se týká situací, kdy inkriminované závazné stanovisko nebylo vůbec, nebo téměř vůbec odůvodněno. V případě závazného stanoviska HS tomu tak nebylo a jak bylo zmíněno, HS odkázala na projektovou dokumentaci s tím, že se zde navrženými protihlukovými opatřeními souhlasí.
79. K tvrzené nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Ministerstva kultury se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila v zásadě totožně jako žalovaný (srov. bod 59. tohoto rozsudku). Žalovaný ani Ministerstvo kultury se ve svých závazných stanoviscích neodchýlili od souhlasného názoru Národního památkového ústavu, obsaženého v jeho obsáhlém vyjádření k realizaci stavby ze dne 21. 9. 2016, a plně na tyto závěry odkázaly. Závazná stanoviska žalovaného i Ministerstva kultury byla dostatečně odůvodněna a nejsou nepřezkoumatelná.
80. Závěrem osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že podle jejího názoru není žalobce b) aktivně legitimován k podání své žaloby proti napadeným rozhodnutím. Ekologické spolky jsou sice podle ust. § 70 odst. 2,3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, oprávněny být účastníkem správního řízení, jež je způsobilé zasáhnout zájmy vymezené v § 2 odst. 1 tohoto zákona, jejich účastenství se však omezuje toliko na taková správní řízení, jež jsou skutečně způsobilá zasáhnout vymezené zájmy (mohou hájit veřejný zájem týkající se složky životního prostředí chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Námitky uplatňované žalobcem b), který sporuje platnost územního rozhodnutí, namítá nedostatek řešení likvidace srážkových vod, nepřezkoumatelnost a nedostatečné odůvodnění závazných stanovisek, která byla podkladem pro rozhodnutí o prvoinstančním rozhodnutí č. 1, atd., vybočují z mantinelů jím hájených zájmů. Všechny tyto nelegitimní námitky pouze neúměrně zatěžují správní aparát a výrazně protahují délku stavebního řízení.
81. Osoba zúčastněná na řízení doplnila, že vliv na složky životního prostředí chráněné dalšími zákony, jako jsou ovzduší, voda, hluk, tedy i veřejný zájem na hospodárném využívání vodních zdrojů chráněný vodním zákonem, nehájí ekologické spolky, nýbrž

orgány státní správy, které se stavbou vyslovily svá souhlasná stanoviska. S ohledem na to, že stavba je situována ve vysoce urbanizovaném prostředí, bylo ve věci krajinného rázu uzavřeno, že věcné posuzování možného dotčení krajinného rázu je v případě dané lokality bezpředmětné, a to vzhledem k absenci krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Nebylo zasaženo ani do přirozeného vývoje chráněných živočichů a spolek tedy podanou žalobou vybočuje ze svého předmětu činnosti. Osoba zúčastněná na řízení v tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 8/2005-118, ze dne 7. 12. 2005; č. j. 1 As 7/2011-397, ze dne 3. 3. 2011; č. j. 7 As 2/2009-80, ze dne 4. 2. 2010 a č. j. 7 As 2/2011-52, ze dne 4. 5. 2011.

V. Replika žalobce a) k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

82. V replice k vyjádření žalovaného žalobce a) setrval na své žalobní argumentaci. K otázce platnosti územního rozhodnutí doplnil, že stavební zákon neupřesňuje, zda v případě podobných stavebních projektů pro zachování platnosti územního rozhodnutí postačí, pokud stavebník kritéria daná ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona splní jenom u dílčího stavebního projektu. Žalovaný prosazuje výklad předmětného ustanovení stavebního zákona, v jehož důsledku má být územní rozhodnutí po zahájení stavby nepodléhající povolovacímu režimu platné jednou provždy. Tento výklad je ale nesprávný a jde zjevně proti záměrům sledovaným zákonodárcem. Z příslušných ustanovení stavebního zákona je totiž naprosto zřejmé, že zákonodárce má na paměti veřejný zájem na co nejkratší době od projednání po konečnou realizaci stavebního záměru. Účelem časového omezení realizace záměru stavebníka je, aby byla stavba zahájena, provedena a dokončena v čase, který bude korespondovat s podmínkami, za nichž bylo vydáno územní rozhodnutí. Žalobci a) je známo, že stavební úřady uplatňují tento výklad stavebního zákona – je to proto, že je pro ně jednodušší přijmout tvrzení stavebníka, že započal s využitím území pro stanovený účel než vést správní řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Pro stavebníka je pak jednodušší realizovat nepodstatnou dílčí stavbu nepodléhající povolovacímu režimu než riskovat, že opakované žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nebude vyhověno. Výsledkem této ustálené rozhodovací praxe je, že nezřídka dochází k realizaci staveb s odstupem pěti nebo deseti let od nabytí právní moci územního rozhodnutí, aniž by platnost územního rozhodnutí byla prodloužena. Žalobce a) tuto rozhodovací praxi označil za obcházení stavebního zákona. Dále uvedl, že žalovaný odůvodnil zachování platnosti územního rozhodnutí vydáním stavebního povolení k přeložce vodovodu. Výstavba přeložky však nebyla zahájena ve lhůtě dvou let od vydání stavebního povolení, které tak rovněž pozbylo platnosti. Navíc se nejedná o stavební objekt funkčně svázaný se stavbou hlavní, tedy stavbou bytových domů.
83. Žalobce a) je také přesvědčen, že došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu: v okamžiku, kdy se žalovaný rozhodl z vyjádření stavebníka k odvoláním a z podkladů k nim přiloženým vycházet a opřít o ně svoje rozhodnutí, byl povinen žalobce a) a další účastníky obeznámit, že se mohou s těmito podklady seznámit. Nové podklady,

které byly do spisu doplňovány, byly vždy vyčleněny k nahlížení samostatně a žalobce a) tedy nemohl vědět, že stavebník do spisu doplnil vyjádření k odvoláním, když toto jako nový podklad vyčleněno nebylo.

84. Žalobce a) setrval na tom, že kapacita podzemních garáží je nedostatečná a neodpovídající a že žalovaný tyto jeho námitky nevyvrátil. Návštěvníká stání pak nejsou v projektové dokumentaci vůbec označena, tudíž nemá smysl se bavit o tom, zda bude jejich přístupnost zajištěna provozním opatřením v průběhu stavby.
85. Ohledně využívání parkovacího systému Parklift žalobce a) dodal, že v normě ČSN 73 6058 je sice v čl. 7.7.2.2 stanoveno, že *k dalšímu vybavení hromadné garáže patří výtahy pro vozidla umožňující pohyb vozidel včetně řidiče vozidla mezi jednotlivými podlažími s tím, že v každém podlaží se vozidla pohybují vlastní silou*, avšak následující věta tohoto ustanovení upřesňuje, že *výtahy nahrazují nebo doplňují systém ramp*. Rampy slouží k příjezdu a odjezdu vozidel, nikoli k jejich parkování.
86. Žalobce a) trvá také na tom, že původní závazné stanovisko HZS bylo paděláno – tuto informaci získal od Policie ČR. Pokud bylo stavební povolení vydáno na základě posléze zrušeného závazného stanoviska, bylo vydáno bez toho, aby stavební úřad prvního stupně s daným stanoviskem pracoval jako s odborným podkladem svého rozhodnutí. Z argumentace žalovaného vyplývá, že v nalézací fázi řízení na obsahu závazných stanovisek vůbec nezáleží. Za situace, kdy v odvolacím řízení dojde k jejich zrušení, snadno budou nahrazena závaznými stanovisky jinými, aniž by se věc vracela k novému projednání před stavebním úřadem prvního stupně. Tento přístup ovšem představuje nesprávný přístup k principu dvojinstančního správního řízení. Na konci odvolacího řízení správní spis mnohdy obsahuje zcela jiná závazná stanoviska, avšak na obsahu přezkoumávaného stavebního povolení se nic nezmění.
87. V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobce a) v tomto kontextu doplnil, že osoba zúčastněná na řízení předložila ve stavebním řízení dané závazné stanovisko v jiné podobě, než bylo vydáno HZS. Je tedy důvodné takovéto závazné stanovisko pokládat za padělané a stavební úřad prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí č. 1 na základě tohoto stanoviska – druhé souhlasné stanovisko z června 2015 bylo do spisu doplněno až dne 1. 3. 2016. Pokud bylo navíc toto aktuální souhlasné závazné stanovisko existující již před tím, než došlo ke zrušení prvotního závazného stanoviska, které bylo vydáno jako nesouhlasné, žalobce a) nechápe, proč osoba zúčastněná na řízení toto aktuální závazné stanovisko do spisu nedoložila ihned poté, co je obdržela.
88. Ohledně tvrzené nerealizace zpevněné plochy žalobce a) odkázal na své námitky proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, které bylo vydáno dne 7. 6. 2016. Zpevněná komunikace, ani oplocení včetně posuvných vrat, zmíněné ve shora uvedeném závazném stanovisku, nebyly předmětem projednání v územním řízení a nebyly umístěny územním rozhodnutím. Situace ověřená v územním řízení tedy neodpovídala situaci v řízení stavebním.
89. Žalobce a) trvá také na tom, že předmětná závazná stanoviska nebyla odůvodněna ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, a to včetně závazného stanoviska odboru památkové péče žalovaného, který ve svém závazném stanovisku ze dne 13. 10. 2016 výslovně uvedl, že se od jeho odůvodnění upouští. Takovéto závazné stanovisko mělo být nadřízeným správním orgánem zrušeno, nikoliv aprobováno.

VI. Replika žalobce c) k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

90. Rovněž žalobce c) setrval v replice k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení na své žalobní argumentaci. Zopakoval, že stavba přeložky vodovodu konzumovala pouze původní územní rozhodnutí, jehož právní moc byla znegována dne 28. 8. 2008. Územní rozhodnutí s právní mocí ke dni 9. 7. 2009 touto stavbou konzumováno být nemohlo.
91. Ke zmínce žalovaného o dobré víře stavebníka v platnost územního rozhodnutí např. v souvislosti s realizací stavby veřejného osvětlení žalobce c) uvedl, že stavba osvětlení byla zahájena 5 let po právní moci územního rozhodnutí a v této době jen stěží mohla konzumovat toto územní rozhodnutí, které již bylo od roku 2011, konkrétně po datu 9. 7. 2011, neplatné. Ohledně stavebníkem tvrzené konzumace územního rozhodnutí s právní mocí ke dni 9. 7. 2009 stavbou přeložky plynovodu pak žalovaný zcela mlčí, je tedy otázkou, zda toto stavební povolení vůbec existuje. Libovolné dílčí stavební povolení, resp. žádost o ně, by podle žalobce c) stavebníkovi umožnila kdykoliv v budoucnu na daném místě hlavní stavbu umístit, aniž by pro to byly dány podmínky. Ustálená praxe stavebních úřadů není v tomto směru v souladu se zákonem. Podle judikatury, na kterou odkazují žalovaný i osoba zúčastněná na řízení, má zákonodárce úplnou žádost ve smyslu ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona na mysli takovou žádost, kterou bude požádáno o stavební povolení k celé stavbě umístěné ve smyslu předmětného územního rozhodnutí. Některé části stavby umístěné územním rozhodnutím lze povolit v samostatném řízení, resp. zažádat o povolení realizovat jednotlivé stavby odděleně, avšak vždy se zachováním lhůty 2 let. Úplná žádost není jen žádost se všemi přílohami a správně vyplněným formulářem, ale na úplnou žádost je třeba hledět optikou předchozího územního rozhodnutí a výčtu staveb tímto rozhodnutím umístěných. V případě žádosti o vydání stavebního povolení na přeložku plynovodu (pokud toto vůbec existovalo, jak bylo zmíněno) šlo toliko o obcházení zákona, nešlo o úplnou žádost ve smyslu výše uvedených závěrů a územní rozhodnutí tak minimálně v části ohledně umístění stavby „Rezidence na Malvazinkách“ – objekt „SO 01 – objekt A, B, C, na společném podnoží“ v k.ú. Košíře, Praha 5, pozbylo platnosti.

VII. Soudní přezkum

92. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury NSS soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná* (viz nález

Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

93. a) Městský soud přezkoumal žalobami napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný a žalobce c) se v poskytnuté lhůtě nevyjádřili v tom smyslu, že nesouhlasí s rozhodnutím městského soudu v této věci bez nařízení jednání, a že žalobci a) a b) s tímto postupem výslovně souhlasili, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podaných žalobách rozhodl, aniž by bylo nutné nařídit jednání. Po seznámení se s argumentací účastníků řízení a správního spisu dospěl městský soud k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

b) Co se týče druhého žalobního návrhu žalobce b) směřujícího proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016 č. j. MHMP 369961/2016 (viz bod 2. odůvodnění tohoto rozsudku), kterým bylo změněno dříve zaujaté závazné stanovisko a které samo o sobě je rovněž závazným stanoviskem, městský soud dospěl k závěru, že jeho meritorní posouzení jako správního rozhodnutí není přípustné, a tedy by nebylo ani zrušitelné, pokud by soud uznal jeho důvodnost, což ovšem neznamená, že by nebylo v tomto řízení přezkoumatelné. Otázkou přezkumu závazných stanovisek a rozhodnutí v soudním řízení správním se již opakovaně zabýval ve své judikatuře NSS. Městský soud proto odkazuje především na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011 č. j. 2 As 75/2009-113, podle kterého *závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu z roku 2004 není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.* Obdobně viz například i rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2020 č. j. 10 As 256/2020-39. Z výše uvedeného vyplývá, že i toto závazné stanovisko (označované v textu rozsudku jako „napadené rozhodnutí č. 2“) bylo podrobeno plnohodnotnému soudnímu přezkumu, avšak v procesním režimu předvídaném ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. jako podkladový správní akt.

94. K žalobní námitce *všech tří žalobců* týkající se tvrzené neplatnosti územního rozhodnutí městský soud předně podotýká, že touto námitkou se opakovaně zabýval jak stavební orgán prvního stupně, tak i žalovaný. Není tedy pravdou, že by se správní orgány s touto námitkou během stavebního řízení vůbec nevypořádaly a platností územního rozhodnutí se nezabývaly (viz str. 11 prvoinstančního rozhodnutí č. 1 nahoře; str. 3, 4, 5, 10 a 11 napadeného rozhodnutí č. 1).

95. Také městský soud se ztotožňuje se závěrem, že územní rozhodnutí platnosti nepozbylo a bylo včas konzumováno. Podle ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona, účinného do 31. 12. 2012, *územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.*

96. „Původní“ územní rozhodnutí s platností 2 roky, které dne 27. 4. 2007 poprvé nabylo právní moci a této pozbylo dne 28. 8. 2008 v návaznosti na rozsudek městského soudu

ve věci sp. zn. 11 Ca 139/2007, bylo konzumováno v souvislosti se stavebním povolením vodoprávního úřadu na přeložku vodovodu, vydaným ke dni 14. 5. 2008, tj. v době platnosti „původního“ územního rozhodnutí. Rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 6. 1. 2011 byla lhůta pro dokončení této stavby prodloužena, přičemž stavebník doložil (stavebním deníkem), že s touto vodní stavbou započal dne 10. 5. 2010, tj. v době platnosti stavebního povolení vydaného vodoprávním úřadem. Vodoprávní úřad tedy očividně neshledal, že by stavební povolení nebylo dodrženo a že by s pracemi nebylo započato včas. Veškeré tyto skutečnosti uvedl i žalovaný dole na str. 5 napadeného rozhodnutí č. 1. Za situace, kdy stavební povolení pro realizaci vodní stavby vydával specializovaný vodoprávní úřad, není podle městského soudu lichý ani závěr, že k posouzení dodržení lhůty platnosti stavebního povolení je opět příslušný specializovaný vodoprávní úřad; jak bylo zmíněno, tento úřad nedospěl k závěru, že by ohledně předmětné vodní stavby došlo k nějakým nedopatřením, nebo že by nebyly dodrženy lhůty pro zahájení realizace této stavby v době platnosti stavebního povolení či lhůta platnosti územního rozhodnutí. Žalovaný tedy v souvislosti se zmíněným postupem vodoprávního úřadu legitimně konstatoval, že ohledně předmětné vodní stavby nezjistil během stavebního řízení ničeho, co by podporovalo tvrzení žalobců [zejména žalobce a)] o neplatnosti územního rozhodnutí a o nedodržení platnosti stavebního povolení vydaného vodoprávním úřadem stran přeložky vodovodu.

97. Není také pravdou, že by žalovaný konstatoval, že v otázce posouzení platnosti územního rozhodnutí je příslušný vodoprávní úřad. Žalobce a) nebyl žalovaným v kontextu posouzení platnosti územního rozhodnutí odkázán na vodoprávní úřad, žalovaný toliko konstatoval, že k posouzení otázky dodržení platnosti stavebního povolení na přeložku vodovodu je příslušný specializovaný vodoprávní úřad a uvedl výše zmíněné skutečnosti patrné z řízení vedeného vodoprávním úřadem, přičemž na tomto základě uzavřel, že nebylo zjištěno, že by stavbu předmětného vodního díla provázely nezákonnosti, a že by tedy nebyla dodržena lhůta platnosti stavebního povolení na přeložku vodovodu a platnost územního rozhodnutí.
98. Ze správního spisu je ve vztahu k posouzení včasné konzumace územního rozhodnutí dále patrné, že podruhé nabylo územní rozhodnutí právní moci dnem 9. 7. 2009 a že bylo ve smyslu ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona konzumováno včasným podáním žádosti stavebníka o povolení funkčně související stavby přeložky plynovodu. Žádost byla podána dne 31. 5. 2011 a na jejím základě stavební úřad prvního stupně dne 25. 7. 2011 vydal stavební povolení k realizaci přeložky plynovodu, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2011.
99. Ke konzumaci územního rozhodnutí s právní mocí dne 9. 7. 2009 tedy došlo včas, tj. ve dvouleté lhůtě, protože v této lhůtě (dne 31. 5. 2011) byla stavebníkem podána úplná žádost o povolení stavby přeložky plynovodu, která byla následně povolena pravomocným stavebním povolením ÚMČ Praha 5 ze dne 25. 7. 2011, č. j. OSU.ob.11 – 38049/2011-Ka-R, s právní mocí dne 19. 8. 2011. Je sice faktem, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí č. 1 a ve vyjádření k žalobám výslovně nezmiňuje o tom, že v souvislosti se stavbou plynovodu došlo ke konzumaci územního rozhodnutí s právní mocí dne 9. 7. 2009, přičemž ohledně konzumace tohoto územního rozhodnutí zmiňuje pouze dřívější stavbu přeložky vodovodu – tato skutečnost však podle názoru městského soudu sama o sobě nemůže mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí

č. 1. Rozhodné skutečnosti týkající se konzumace územního rozhodnutí podáním žádosti dne 31. 5. 2011 jsou jednak zmiňovány zúčastněnou osobou ve vyjádření k žalobám a jednak jsou patrné ze stavebního povolení ÚMČ Praha 5 ze dne 25. 7. 2011 č. j. OSU.ob.11 – 38049/2011-Ka-R, na přeložku plynovodu, a jsou tedy objektivně zjištěitelné. Splnění podmínek územního rozhodnutí je pak stavebním úřadem prvního stupně popsáno na str. 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí č. 1 (stavebního povolení). Na str. 11 tohoto rozhodnutí stavební orgán prvního stupně zmiňuje i okolnosti rozhodné pro konzumaci územního rozhodnutí, konkrétně výše označená samostatná stavební řízení týkající se povolení realizace stavby přeložek vodovodu a plynovodu.

100. Fakt, že pro zachování platnosti územního rozhodnutí postačí, je-li v době jeho platnosti podána žádost o stavební povolení a toto stavební povolení následně, nerozhodno kdy, nabude právní moci, je patrný i z judikatury. Teprve v případě, že by se stavební povolení nestalo v budoucnu pravomocným, územní rozhodnutí by zpětně pozbylo platnosti k poslednímu dni doby, na niž byla jeho platnost stanovena (viz rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2017-48; rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 134/2019-104; rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 39 A 10/2020-100 nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 140/2016). Včasným podáním úplné žádosti o povolení stavby přeložky plynovodu (dne 31. 5. 2011) tedy bylo konzumováno územní rozhodnutí s právní mocí dne 9. 7. 2009.
101. Realitě neodpovídá ani tvrzení, že by v průběhu stavebního řízení nebyly nikterak zohledněny možné změny území proběhnuvší v čase. Obsahem správního spisu bylo prokázáno, že územní rozhodnutí v návaznosti na výše uvedené nepozbylo platnosti, a že stavebník navíc v průběhu září 2014 (ještě před vydáním stavebního povolení) doložil do správního spisu rozsáhlou aktualizovanou stavební dokumentaci, akustickou studii a další listiny, s nimiž se žalobci mohli seznámit, což také v rámci nahlížení do spisu učinili. Tyto dokumenty jednak reagovaly na některé námítky žalobců a jednak zohledňovaly změny situace v průběhu času a bylo jimi mj. prokázáno, že projektová dokumentace je v souladu s normami OTTP, ČSN apod. I kdyby navíc došlo ke změně podmínek v území, neznamená tato změna automaticky zrušení či změnu územního rozhodnutí. Změna územního rozhodnutí může být v souladu s ust. § 94 stavebního zákona projednána pouze na základě žádosti oprávněného (tj. stavebníka), nikoli z vlastního podnětu stavebního úřadu.
102. Vzhledem k tomu, že územním rozhodnutím byly vedle tří bytových domů rovněž umístěny přípojky vody, kanalizace, elektro, teplovodní přípojka, přeložka vodovodu, plynovodu a venkovního osvětlení, nová příjezdová komunikace z ul. Houdova, veškeré tyto vedlejší stavby s realizací hlavní stavby bytových domů nepochybně funkčně souvisí. Z tohoto důvodu tedy v souvislosti s vydáním stavebního povolení na přeložku vodovodu a následně podáním žádosti o povolení realizace přeložky plynovodu došlo ke konzumaci územního rozhodnutí na celý stavební projekt, umístěný územním rozhodnutím, byť byla iniciována pouze realizace dílčích staveb. Jak bylo naznačeno, veškeré tyto stavby bezprostředně funkčně souvisí s hlavní stavbou bytových domů. Výklad žalobců [zejména žalobce c)], že úplná žádost o vydání stavebního povolení, podaná ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, se musí týkat i stavby hlavní, by znamenal, že územní rozhodnutí, jímž bylo zároveň umístěno více staveb, by nemohlo být realizováno postupně, v etapách, v závislosti na funkční a

časové podmíněnosti staveb. Postup stavebníka, který nejprve realizuje dílčí stavby, které předcházejí realizaci stavby hlavní, je zcela opodstatněný a adekvátní. Nelze přistoupit na žalobci prezentovaný výklad ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění, tj. že by bylo v období platnosti územního rozhodnutí nutné podat úplnou žádost o stavební povolení ohledně všech staveb umístěných územním rozhodnutím. I z gramatického výkladu ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění se podává, že územní rozhodnutí nepozbude platnosti, byla-li ve lhůtě jeho platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, nikoliv všechny žádosti o stavební povolení či žádost o stavební povolení všech územním rozhodnutím umístěných dílčích staveb. Tento závěr městského soudu je podpořen i soudní praxí:

103. V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 76/2014-111, je mj. uvedeno, že *soud nemůže přisvědčit přesvědčení žalobkyně, že by v případě všech staveb obsažených v územním rozhodnutí bylo nutné ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí podat žádost o stavební povolení k příslušnému stavebnímu úřadu, tedy tzv. úplnou žádost o stavební povolení ke všem stavbám, jejichž umístění bylo povoleno územním rozhodnutím. Takový výklad stavebního zákona dle názoru zdejšího soudu nelze na základě smyslu a účelu stavebního zákona použít, neboť by závěry z něj vyvozené vedly k neopodstatněným a nepřiměřeným komplikacím na straně stavebníků, a to právě především s ohledem na stavebníky staveb značného rozsahu. V případě staveb většího rozsahu je jejich součástí větší množství staveb a objektů, jejichž povolení a výstavba je povolována odlišnými obecnými či specializovanými stavebními úřady v samostatném stavebním řízení. Jako zcela logický se poté jeví takový postup, kdy stavebník nejprve požádá o stavební povolení u staveb a objektů z územního rozhodnutí, jež předcházejí samotné stavbě hlavní, neboť je nutné zachovávat časovou souslednost jednotlivých stavebních postupů a na sebe navazujících prací. Lze tedy považovat za správný postup stavebníka, který nejprve požádá o stavební povolení pro stavby prvotní a samotné stavbě hlavní nutně předcházející, a teprve následně o stavební povolení ke stavbě hlavní. Výklad žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně, že platnost územního rozhodnutí zůstává zachována v celém rozsahu, i pokud je navazující stavební povolení zahájeno pouze k části staveb, jejichž umístění bylo povoleno územním rozhodnutím, tedy považuje zdejší soud za logický a zcela vyhovující smyslu a účelu stavebního zákona. Je třeba rovněž přihlídnout k časovému omezení platnosti stavebního povolení, vyplývajícího z ustanovení § 115 odst. 4 stavebního zákona. Pokud by bylo přistoupeno k výkladu žalobkyně, mohlo by docházet ad absurdum k situacím, kdy stavebník požádá u všech příslušných stavebních úřadů o stavební povolení ke všem stavbám dle územního rozhodnutí v době platnosti územního rozhodnutí, avšak právě vzhledem k nutné časové souslednosti jednotlivých na sebe navazujících staveb nebude schopen dostat zahájení některých z povolených staveb v době platnosti stavebního povolení.*
104. Zmínit lze i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (Liberec) ze dne 29. 5. 2015 č. j. 59 A 36/2014, kde tento soud mj. uvedl, že *není-li podána úplná žádost (po stránce nejen kvalitativní ale i kvantitativní na všechny stavby umístěné územním rozhodnutím), lze s ohledem na zásadu ochrany legitimního očekávání účastníků řízení dovodit, že platnosti ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona nepozbývá územní rozhodnutí také v té části, která byla v důsledku podání žádosti o stavební povolení na některou ze společně umístěných staveb čerpána nepřímou, z důvodu funkční a časové podmíněnosti staveb (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45A 62/2012-144).*

105. Shodně, tj. že ke konzumaci celého územního rozhodnutí postačuje podání žádosti o vydání stavebního povolení k jedné ze staveb umístěných územním rozhodnutím, funkčně spjatých se stavbou hlavní (taktéž umístěnou daným územním rozhodnutím), se vyjádřil i Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, a to v rozsudku č. j. 59 A 111/2014, nebo NSS v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 112/2016. Městský soud tedy uzavírá, že územní rozhodnutí v této věci nepozbylo platnosti a neztotožňuje se v tomto směru s argumentací žalobců.
106. K námitce žalobců a), b) týkající se tvrzeného porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, k němuž mělo dojít tím, že žalovaný tyto žalobce v odvolacím řízení výslovně nevyzval k seznámení se s vyjádřením stavebníka k podaným odvoláním proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1., městský soud uvádí, že v tomto konkrétním případě šlo toliko o vyjádření stavebníka k odvoláním, předložené žalovanému spolu s odvoláními a se správním spisem stavebního úřadu prvního stupně. Jednalo se o vyjádření neobsahující nové skutečnosti, nikoliv o nové podklady doložené do správního spisu až v průběhu odvolacího řízení.
107. Podle § 36 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění *[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
108. Co se týče popsané námitky je nutno deklarovat, že správní řád ve speciální úpravě odvolacího řízení neupravuje další následné seznamování s případnými vyjádřeními účastníků řízení k podaným odvoláním. Podle § 88 správního řádu: *pokud stavební úřad neshledá podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle § 87 správního řádu, předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání.* Lze souhlasit s tím, že žalovaný by mohl tuto lhůtu těžko zachovat, pokud by s vyjádřením k odvolání výslovně seznamoval účastníky řízení, kteří by se pak mohli vyjádřit k tomuto vyjádření a tento proces by se tak dokola opakoval. Je na každém účastníkovi, aby v těchto případech využil svého práva nahlížet do správního spisu a s těmito vyjádřeními se seznámil.
109. Ze správního spisu je patrné, že vyjádření stavebníka k odvoláním ze dne 6. 1. 2016 bylo žalovanému předloženo spolu se správním spisem dne 11. 1. 2016. V případě vyjádření stavebníka k odvolání účastníků řízení se nejednalo o nové podklady, nýbrž o reakci stavebníka na výzvu stavebního úřadu prvního stupně vyjádřit se k podaným odvoláním proti stavebnímu povolení (tj. o součást správního spisu stavebního úřadu prvního stupně postoupeného žalovanému spolu s odvoláními, nikoliv o nový dokument předložený v průběhu odvolacího řízení). Žalovaný neměl povinnost s obsahem vyjádření stavebníka k odvoláním seznamovat účastníky řízení tak, jak to opakovaně činil v případě dokladů do spisu skutečně nově doložených v průběhu odvolacího řízení (viz výzva žalovaného ze dne 7. 3. 2016, č. j. MHMP 388402/2016, k seznámení se s podrobnějším rozkreslením dopravy v klidu, se sdělením Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS ze dne 19. 2. 2016, č. j. MV-17303-3/PO-PRE-2016 a souhlasného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2015 a výzvy žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. MHMP 1923433/2016, resp. ze dne 16. 1. 2017, č. j. MHMP 68328/2017, k seznámení se s podkladovými závaznými stanovisky). Žalobci měli možnost do spisu nahlédnout a opakovaně tohoto práva využívali a vyjadřovali se prakticky ke všem podkladům – je tedy logické, že k jejich procesním návrhům na zrušení

prvoinstančního rozhodnutí č. 1 se vyjádřil i stavebník. Následná aktivita již byla na samotných žalobcích.

110. Městský soud tedy uzavírá, že žalobci měli možnost se vyjádřit ke všem stěžejním podkladovým materiálům, hojně tohoto práva využívali a že procesním postupem žalovaného týkajícím se vyjádření stavebníka k odvoláním proti stavebnímu povolení nedošlo k zásahu do právní sféry žalobců a ke vzniku takové nezákonnosti, která by měla za následek zrušení napadeného rozhodnutí č. 1. Žalovaný opakovaně vyrozumíval účastníky řízení o nově doložených podkladech rozhodnutí a umožňoval jim se s nimi seznámit, potažmo se k nim vyjádřit. Ve správním řádu není zakotvena povinnost správního orgánu vyrozumívat účastníky o každém podání, které bylo založeno do spisu. V případě odvolacího správního orgánu je soudní praxí zastáván jednotný závěr, že *správní orgán II. stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu (správního řádu z roku 1967, účinného do 1. 1. 2006 – uvedené ustanovení však bylo v podstatě v nezměněné podobě převzato i do nového správního řádu) pouze za předpokladu, že spisový materiál byl doplněn o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k dané věci.*“ (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 503/08; rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 18/2008 ze dne 27. 2. 2009; rozsudek NSS č. j. 7 As 40/2003-61 ze dne 15. 12. 2004).
111. Pokud jde o *druhý žalobní bod obsažený v žalobě podané žalobcem a)*, městský soud předně uvádí, že se v tomto směru plně ztotožňuje s vyčerpávajícím odůvodněním obou dotčených správních rozhodnutí i s výše shrnutými vyjádřeními žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k této žalobní argumentaci žalobce a). Související námitky žalobce a) již byly ve stavebním řízení v zásadě vypořádány. Městský soud v namítaných záležitostech ani nespatřuje skutečnosti, které by byly způsobilé přímo zasáhnout do právní sféry žalobce a) a poškodit jej. Žalobce a) pouze presumuje, že v budoucnu možná dojde k tomu, že rezidenti bytových domů budou svá motorová vozidla odstavovat nikoliv v podzemních garážích, které jsou podle žalobce a) poddimenzované a rozměrově neodpovídající, ale v okolních ulicích. Městský soud na tomto místě akcentuje taktéž skutečnost, že v dané lokalitě jsou již situovány také modré parkovací zóny pro místní rezidenty, které těmto rezidentům parkování v lokalitě usnadňují a garantují jim alespoň rámcový dostatek parkovacích míst na ulicích.
112. Podle čl. 10 odst. 1 OTTP *stavby musí mít před vstupem rozptylovou plochu (například chodník, veřejnou plochu) odpovídající druhu stavby. Řešení rozptylových ploch musí umožnit plynulý a bezpečný přístup i odchod a rozptyl osob, včetně osob s omezenou schopností pohybu a orientace, do okolí stavby. Podle odst. 3 stavby musí být vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2 musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.*

113. Podle čl. 56 odst. 1 OTHP výjezd z garáží musí být vzdálen od přilehlého okraje jízdního pásu pozemní komunikace nejméně na délku, u jednotlivých garáží nejméně na dvě třetiny délky, největšího předpokládaného vozidla v garáži. Následující odstavce této normy stanoví: (2) Umístění vjezdu do hromadných garáží musí umožňovat zajištění jízdy vpřed s maximálně jedním obloukem. (3) Světlá výška prostorů garáží musí být nejméně o 0,2 m větší, než je výška nejvyššího předpokládaného vozidla, nejméně však 2,10 m. (4) Rozměry vnitřních účelových komunikací a jednotlivých stání garáží jsou dány normovými hodnotami. (5) V garážích, kde se trvale zdržují zaměstnanci, se zřídí hygienické zařízení v souladu s normovými hodnotami. (6) U jednotlivých a řadových garáží je při použití přirozeného větrání velikost větracích otvorů, připadajících na jedno vozidlo, dána normovými hodnotami. (7) Prostory stání a vnitřních komunikací hromadných garáží se větrají podle požadavků daných normovými hodnotami tak, aby se zabránilo vzniku nepřijatelných koncentrací škodlivých plynů a par. (8) V hromadných garážích se zřizuje kanalizace v prostorech, kde jsou umístěny výtoky vnitřního vodovodu a podlahové vpusti. (9) V prostorech stání a vnitřních komunikací hromadných garáží se nesmějí umísťovat odběrná plynová zařízení. V jednotlivých a řadových garážích lze pouze pro vytápění umístit plynový spotřebič pro vytápění garáží zvlášť určený, který odebírá vzduch pro spalování z venkovního prostoru a spaliny odvádí do stejného prostředí, a za předpokladu provedení zvláštních bezpečnostních opatření. (10) Požadavky požární bezpečnosti garáží jsou dány normovými hodnotami. (11) Nejmenší šířka únikových cest v garážích je 1,5 únikového pruhu. Z požárního úseku hromadné garáže musí vést alespoň dvě nechráněné únikové cesty, a to na volné prostranství nebo do chráněné únikové cesty. Z požárního úseku hromadné garáže může vést jedna nechráněná úniková cesta, pokud je v něm nejvýše 50 % počtu stání, stanoveného podle této vyhlášky. (12) Hromadné garáže musí mít označení únikových cest včetně vyznačeného směru úniku. Hromadné garáže v podzemních podlažích musí mít nouzové osvětlení únikových cest. (13) Hromadné garáže se dvěma a více podzemními podlažími nebo s více než třemi nadzemními podlažími musí mít vnitřní zásahové cesty, které mohou být umístěny ve všech typech chráněných únikových cest.
114. Normovým hodnotám parkovacích stání a jejich uspořádání se v tomto konkrétním případě věnují normy ČSN 73 6058: 2011 a ČSN 73 6056: 2011.
115. Podle ust. § 90 stavebního zákona v rozhodném znění v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
116. Podle ust. § 122 odst. 1 stavebního zákona v rozhodném znění stavba, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, například nemocnice, škola, nájemní bytový dům, stavba pro obchod a průmysl, stavba pro shromažďování většího počtu osob, stavba dopravní a občanské infrastruktury, stavba pro ubytování odsouzených a obviněných, dále stavba, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, a změna stavby, která je kulturní památkou, může být užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. Souhlas

vydává na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Pokud je stavba předmětem evidence v katastru nemovitostí, zajistí stavebník geometrický plán. Podle odst. 4 stejného ustanovení jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor se závaznými stanovisky podle odstavce 1, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo oznámení stavebníka.

117. Věcně městský soud ke *druhému žalobnímu bodu* popsanému v žalobě žalobce a) konstatuje, že podmínkou územního řízení bylo realizování podzemní garáže s 88 parkovacími stáními, jejichž počet vycházel z OTHP. Vnitřní dispoziční uspořádání podzemní garáže pak již nebylo záležitostí, která by měla být posuzována v územním řízení – tyto okolnosti se posuzují v řízení stavebním, jelikož v souladu s výše citovaným ust. § 90 stavebního zákona se v územním řízení zásadně řeší možnost umístění stavby do území a související otázky. Vnitřní dispozice garáží není předmětem zkoumání v územním řízení, slouží jen jako podklad pro územní rozhodnutí, avšak může se změnit v projektové dokumentaci. V projektové dokumentaci obsažené ve správním spise bylo v souladu s podmínkami územního rozhodnutí zajištěno 88 parkovacích míst v podzemní garáži a bylo v ní doloženo, že těchto 88 stání je zakresleno v souladu s čl. 10 a čl. 56 bodem 4 OTHP. Rozměrům a uspořádání parkovacích stání se věnují normy ČSN 73 6058: 2011 a ČSN 73 6056: 2011. Projektová dokumentace řeší návrh parkovacích stání v souladu s těmito normovými hodnotami, což bylo ve stavebním řízení opakovaně konstatováno správními orgány a dokládáno stavebníkem. Městský soud se se závěry správních orgánů ohledně vyhovujícího řešení parkování v klidu ztotožňuje (str. 14 až 15 prvoinstančního rozhodnutí č. 1 a str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí č. 1).
118. Žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1 opakovaně konstatoval, že projektová dokumentace podzemní garáže i v návaznosti na dodání podrobnějšího rozkreslení dopravy v klidu odpovídá a vyhovuje normovým hodnotám, což v napadeném rozhodnutí č. 1 doložil i konkrétními výpočty a citacemi dotčených norem. Městský soud považuje za nadbytečné tuto argumentaci znovu explicitně opakovat, protože v podrobnostech odkazuje na str. 14 až 15 prvoinstančního rozhodnutí č. 1 a na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí č. 1, kde žalovaný mj. uvádí, že veškeré nedostatky související s řešením parkování v klidu, které byly indikovány žalobcem a) v jeho odvolání proti stavebnímu povolení, byly v odvolacím řízení odstraněny doplněnou dokumentací stavebníka (podrobnějším rozkreslením dopravy v klidu), se kterou se žalobce a) seznámil a vyjádřil se k ní. Na těchto závěrech žalovaného nebylo zjištěno nic nepřipadného a lze konstatovat, že projektová dokumentace parkování v klidu vyhovovala podmínkám územního rozhodnutí a normovým hodnotám.
119. Městský soud také připomíná, že *zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možnost, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení* (viz rozsudek NSS ze

dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Pokud je možné potvrdit či změnit prvoinstanční rozhodnutí, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje*). Za tímto účelem je odvolací orgán také oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit (opět srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34); těmto náležitostem žalovaný v souvislosti s provedením důkazu ve formě podrobnějšího rozkreslení dopravy v klidu vyhověl. Podrobnější rozkreslení dopravy v klidu sice mohlo být doloženo již v nalézacím řízení, ale s ohledem na průběh nalézacího řízení to nebylo nijak indikováno. Nepřehlednosti byly řešeny až v návaznosti na odvolání žalobce a) a stavebník je znegoval dokumentací, ke které se žalobce a) vyjádřil, přičemž se s jeho námitkami proti této dokumentaci vypořádal žalovaný na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí č. 1. K zásadním změnám v řešení parkování v klidu oproti situaci posuzované ve stavebním řízení nedošlo, neboť vyřešení problematických aspektů bylo pouze otázkou podrobnějšího rozkreslení již navrženého řešení parkování v klidu.

120. Také zvláště sporné parkovací místo s označením GO.37 bylo dimenzováno podle všech platných norem. Ač je z jedné strany tohoto parkovacího stání situován parkovací systém Parklift, argumentace žalobce a), že na této straně stání budou muset být s ohledem na bezpečnost provedeny zábrany, je mylná: stavebník doložil, že podle datového listu WÖHR Parklift 440-2,0 výrobce žádné takové zabezpečení nedoporučuje a zábradlí proti pádu z plošiny se instaluje pouze v případě, že mezi plošinou a přilehlým propadem vznikne mezera větší než 20 cm. Zábradlí pak není pevnou překážkou a ani v dimenzování tohoto parkovacího místa tak normy porušeny nebyly. V tomto smyslu se vyjádřil i žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1.
121. Nelze přisvědčit ani tomu, že by napadené rozhodnutí č. 1 bylo v ohledu námitek žalobce a) týkajících se rozměrového dimenzování garáží nedostatečně odůvodněno. Jak je patrné z výše uvedeného, žalovaný se argumentací žalobce a) obsáhle zabýval a v průběhu odvolacího řízení bylo doloženo podrobnější rozkreslení dopravy v klidu, díky němuž byly nepřehlednosti v záměru realizace parkování v klidu znegovány. S odkazem na bod 92. tohoto odůvodnění a na názor Ústavního soudu, že *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná* (nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108), městský soud dodává, že není závažným pochybením, pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1 nevyjádřil ke každému zárodku dílčí námitky žalobce a); ucelenou argumentací žalovaného však byly námitky žalobce týkající se tvrzeného poddimenzování podzemní garáže rozptýleny. Městský soud žalobci a) lidsky rozumí, že jako starousedlík s novou výstavbou

nesouhlasí, jeho námitky ohledně poddimenzování a rozměrových nedostatků parkovacích stání však již byly vypořádány ve stavebním řízení a jsou toliko obstrukčním prostředkem, kterým se žalobce a) snažil výstavbu bytových domů oddálit. Na druhou stranu však městský soud musí konstatovat, že normotvůrci by měli do budoucna více zohlednit trend, kdy se osobní vozidla zvětšují a jejich rozměry jsou často prostorově rozsáhlejší, než tomu bývalo dříve. Ne vše, co odpovídá normovým hodnotám, lze totiž označit za komfortní pro uživatele. Jak bylo konstatováno, v daném případě sice nebylo zjištěno, že by projektová dokumentace neodpovídala normám, avšak faktem je, že situace, kdy v podzemních garážích obecně může při zaplnění okolních parkovacích po zaparkování z motorového vozidla míst vystoupit pouze osoba řidiče, a to mnohdy ještě s obtížemi, není zdaleka ideální.

122. Městský soud k argumentaci žalobce a) ohledně parkovacích stání dodává, že otázka veřejné přístupnosti návštěvnických parkovacích stání je otázkou způsobu užívání garáží a že požadavek čl. 10 odst. 3 OTHP na zajištění veřejně přístupných parkovacích míst pro návštěvníky byl v projektové dokumentaci splněn a ověřen v rámci územního i stavebního řízení. Užívání stavby finálně povoluje stavební úřad na základě žádosti ve smyslu ust. § 122 odst. 1 stavebního zákona. Při kontrolní prohlídce (viz ust. § 122 odst. 4 stavebního zákona) stavební úřad zkoumá mj. to, zda bylo dodrženo územní rozhodnutí a stavební povolení a ověřuje tedy i faktickou veřejnou přístupnost návštěvnických stání, kterou lze zajistit provozním opatřením v provozním řádu garáží. Správní úřady v této souvislosti v dotčených rozhodnutích uvádí zajištění veřejné přístupnosti návštěvnických míst např. dálkovým ovládáním, což odpovídá údajím o systému ACS (elektronická kontrola vstupu) uvedenému na str. 23 písm. b) souhrnné technické zprávy obsažené ve správním spisu. Pokud by byla návštěvnická parkovací místa přístupna neustále a bez nutnosti použití kontroly vstupu, byla by podle názoru městského soudu po většinu času zaplněna obyvateli ostatních přilehlých domů a osobami, které nemají s rezidenty bytových domů žádnou konexi.
123. Překážku v užívání podzemních garáží městský soud nespatřuje ani v dimenzování 12 parkovacích míst v řadě za sebou. Tato parkovací místa jsou určena pro rezidenty bytových domů, kteří mohou v návaznosti na výměru jejich bytů užívat 2 parkovací stání, přičemž každá dvojice těchto za sebou situovaných stání bude náležet jednomu konkrétnímu rezidentovi a osobám s ním užívajícím daný byt. Takovéto řešení umožňuje čl. 7.2.6. normy ČSN 736058: 2011 (*řazení parkovacích stání ve dvou, popř. i více řadách za sebou, se navrhuje pouze v garážích s obsluhou, nebo pokud jsou stání určena pro téhož uživatele*).
124. K námitce žalobce a) týkající se užití parkovacího zařízení Parklift městský soud předně uvádí, že využití tohoto systému nemělo být předmětem projednání v územním řízení, jak tvrdí žalobce a). Jak bylo uvedeno výše, v územním řízení se posuzuje, zda je možno navrhovanou stavbu do území umístit, jaké bude mít rozměry a vnější vzhled, její napojení na infrastrukturu, její dopady na životní prostředí a stanoví se podmínky pro zpracování stavebního projektu. V územním rozhodnutí tak byla vyřešena otázka zajištění dostatečného počtu parkovacích stání podle požadavku OTHP, přičemž celkový počet parkovacích míst byl stanoven na 88. Vnitřní dispozice a technické řešení parkovacích stání je předmětem stavebního řízení, jak již bylo zmíněno. Použití parkovacího systému Parklift není předmětem posouzení v územním řízení, vychází pouze z podmínky územního rozhodnutí na umístění 88 parkovacích míst.

125. Užití jmenovaného parkovacího systému nepředstavuje ani porušení normy ČSN 73 6058: 2011: v úseku A2 – A5 a u stání G56 – G60 mají podzemní garáže charakter garáží řadových, kde mohou být vozidla podle normy ČSN 73 6058: 2011 parkována nad sebou. Ostatní parkovací stání mají charakter hromadné garáže s prvky garáže řadové, k nimž norma ČSN 73 6058: 2011 v ust. čl. 7.7.2.2. uvádí, že *k dalšímu vybavení hromadné garáže patří výtahy pro vozidla umožňující pohyb vozidel včetně řidiče vozidla mezi jednotlivými podlažími s tím, že v každém podlaží se vozidla pohybují vlastní silou. Výtahy nahrazují nebo doplňují systém ramp.* K námitce žalobce a), že systém ramp slouží v hromadných garážích výhradně pro vjezd vozidel do garáže a výjezd vozidel z garáže, městský soud doplňuje, že podle ustanovení čl. 7.4.1., 7.4.4. a 7.4.5. normy ČSN 73 6058: 2011 lze v hromadných garážích navrhnout a využít také parkovací rampy. Pokud tedy výtah může v hromadné garáži nahradit systém ramp, je tím očividně myšlen i systém ramp parkovacích, a může tedy být realizováno řešení, jemuž typově odpovídá mechanismus parkovacího systému Parklift. Městský soud neshledal, že by použitím parkovacího systému Parklift došlo k porušení normy ČSN 73 6058: 2011 anebo k porušení podmínek daných ohledně parkování v klidu územním rozhodnutím.
126. Pro úplnost městský soud uvádí, že podle správního spisu bylo v souvislosti s námitkami žalobce a) zjištěno, že se v projektové dokumentaci nacházejí problémová místa, související zejména s řešením parkovacích stání se sloupy. Stavebník toto odstranil v odvolacím řízení právě i v návaznosti na námitky žalobce a) vznesené v odvolání proti stavebnímu povolení; ve správním spise je doložena dokumentace se zakreslením vozidel v těchto problematických místech, a to v souladu s OTPP i s normovým předpisem ČSN 73 6058: 2011 (konkrétně s čl. 7.2.4.) – jedná se o podrobnější rozkreslení dopravy v klidu, které stavebník doložil v průběhu odvolacího řízení dne 1. 3. 2016, a s nímž se žalobce a) seznámil a vyjádřil se k němu v návaznosti na výzvu žalovaného ze dne 7. 3. 2016 č. j. MHMP 388402/2016. Tento dokument pak veškeré nepřehlednosti ohledně parkování v klidu rozptýlil.
127. Ke *třetímu žalobnímu bodu uplatněnému žalobcem a)* [stavební povolení a napadené rozhodnutí č. 1 měla být vydána na základě padělaného závazného stanoviska HZS] městský soud uvádí, že se žalobcem a) je možno se ztotožnit v tom, že prvoinstanční rozhodnutí č. 1 (stavební povolení) bylo vydáno na základě původně nesouhlasného stanoviska HZS, což nebylo v nalézacím řízení zjištěno. Tento nedostatek byl však podle obsahu správního spisu zhojen v odvolacím řízení a žalobce a) nebyl postupem žalovaného, HZS, ani Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS, zkrácen na svých procesních právech, přičemž byly vypořádány i jeho námitky proti závazným stanoviskům.
128. Podle ust. § 3 správního řádu v rozhodném znění *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
129. Podle ust. § 6 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto*

ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

130. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
131. Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
132. Ze spisového materiálu je v tomto ohledu patrné, že dne 20. 5. 2015 bylo vydáno původní stanovisko HZS, které bylo oficiálně evidováno jako nesouhlasné. Ze stavebníkem předložené verze tohoto závazného stanoviska, označené stejným identifikátorem, však vyplývala jeho souhlasnost. Tato skutečnost vyšla najevo až v odvolacím řízení, když žalovaný dne 22. 1. 2016 požádal Ministerstvo vnitra, generální ředitelství HZS, o potvrzení souhlasného stanoviska HZS ze dne 20. 5. 2015 [mj. v návaznosti na námitky vznesené žalobcem a)]. Ministerstvo vnitra, generální ředitelství HZS, tuto skutečnost sdělilo žalovanému přípisem ze dne 19. 2. 2016. Stavebník byl o této skutečnosti obratem vyrozuměn a doložil do spisu nové souhlasné stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015.
133. Dne 12. 4. 2016 žalovaný v návaznosti na námitky žalobce a) předložil stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015 ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu Ministerstvu vnitra, generálnímu ředitelství HZS, se žádostí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2015. Dne 7. 6. 2016 vydalo Ministerstvo vnitra, generální ředitelství HZS, ohledně stavebního záměru souhlasné závazné stanovisko č. j. MV-63235-4/PO-PRE-2016. V odůvodnění závazného stanoviska ministerstvo uvedlo, že při porovnání a prostudování požárně-bezpečnostních řešení stavby bylo zjištěno, že důvody původně nesouhlasného stanoviska HZS pominuly, neboť nedostatky v požárně-bezpečnostním řešení z března 2015 byly vyřešeny a odstraněny zpracovatelem v požárně-bezpečnostním řešení z května 2015 (obě součástí správního spisu). K námitkám žalobce a) ministerstvo uvedlo, že bylo vyhověno požárně-bezpečnostním směrnicím a nárokům, a že jsou zajištěny přístupové komunikace k příjezdu vozidel HZS ke všem bytovým domům, včetně hůře přístupného bytového domu „C“ (viz str. 3 citovaného závazného stanoviska ministerstva). Ministerstvo došlo k závěru, že HZS postupoval při vydání přezkoumávaného závazného stanoviska, tj. při výkonu státního požárního dozoru, správně a v souladu se zákonem, a proto závazné stanovisko HZS potvrdilo. Žalovaný podle názoru městského soudu na tomto podkladu legitimně uzavřel, že se ministerstvo v závazném stanovisku dostatečně vypořádalo s obsahem námitek žalobce a) a své rozhodnutí řádně odůvodnilo s uvedením věcně i právně relevantních skutečností na podporu souhlasného rozhodnutí (viz str. 9 napadeného rozhodnutí č. 1).

134. Lze souhlasit s tím, že souhlasné závazné stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015 sice nebylo odůvodněno rozsáhle, v jeho odůvodnění však bylo uvedeno, že při posouzení věci se vycházelo z aktualizovaného požárně-bezpečnostního řešení z května 2015. Navazující závazné stanovisko ministerstva pak bylo dost rozsáhle odůvodněno, přičemž ministerstvo uvedlo, že nedostatky v požárně-bezpečnostní dokumentaci byly stavebníkem odstraněny v rámci aktualizované projektové dokumentace z května 2015, která navíc byla součástí spisu již před vydáním stavebního povolení. Závazné stanovisko ministerstva bylo řádně odůvodněno ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, a není tedy nepřezkoumatelné. Postupem podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu byly veškeré možné nedorazy odstraněny. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí č. 1 v návaznosti na závazné stanovisko ministerstva vypořádal s námitkami žalobce a) a do právní sféry žalobce a) nebylo jeho procesním postupem nezákonně zasazeno.
135. Nedošlo ani k porušení dvojinstančnosti řízení – námitky žalobce a) proti závaznému stanovisku HZS ze dne 15. 6. 2015 byly vypořádány v rámci přezkumného řízení, přičemž nebyly zjištěny překážky bránící vydání stavebního povolení. Požárně-bezpečnostní řešení z května 2015 navíc bylo ve správním spise založeno již před vydáním stavebního povolení a závěr stavebního úřadu prvního stupně o vydání stavebního povolení by se tedy ani v návaznosti na nově doložené stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015 nezměnil. Městský soud také připomíná, *zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možnost, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení.* (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34). Pokud je možné postupovat jinak (tj. potvrdit či změnit prvoinstanční rozhodnutí), je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je odvolací orgán také oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit, k čemuž v tomto případě došlo (opět srov. citovaný rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
136. K dané problematice městský soud podotýká, že pokud stavebník v rámci odvolacího řízení nahradil již irelevantní doklad, správní řád správnímu orgánu výslovně nezakazuje s tímto dokumentem seznámit ostatní účastníky řízení a poskytnout jim lhůtu k vyjádření. Žalovaný se pak s těmito vyjádřeními vypořádal předložením závazného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2015 k přezkumu a následně v návazném rozhodnutí o odvoláních. Prvoinstanční řízení navíc tvoří s řízením odvolacím jeden celek. Doložení nového závazného stanoviska pak bylo indikováno až v odvolacím řízení v návaznosti na zjištění stran závazného stanoviska původního (ze dne 20. 5. 2015) a stavebník tedy neměl důvod nové závazné stanovisko dokládat dříve, než v odvolacím řízení, kdy k tomu byl vyzván – do té doby bylo pracováno s premisou, že původní závazné stanovisko ze dne 20. 5. 2015 je souhlasné. Opětovně lze také zdůraznit skutečnost, že nové závazné stanovisko HZS ze dne 15. 6. 2015 vycházelo z požárně-bezpečnostního řešení z května 2015, které bylo do správního spisu doloženo před vydáním stavebního povolení; i pokud by tedy byly skutečnosti ohledně nesouhlasnosti závazného stanoviska původního (ze dne 20. 5. 2015) zjištěny již v nalézacím řízení, na vydání stavebního povolení by to nemělo vliv, jelikož stavebník byl již tehdy způsobilý tyto nedostatky obratem odstranit v návaznosti na bezvadné požárně-bezpečnostní řešení z května 2015.

137. Městský soud ohledně *třetího žalobního bodu* obsaženého v žalobě žalobce a) uzavírá, že ze správního spisu není patrna ani žádná relevantní indicie, která by nasvědčovala tvrzení žalobce a), že původní závazné stanovisko HZS ze dne 20. 5. 2015 bylo paděláno stavebníkem. K tomuto nedopatření rozhodně nemuselo dojít pouze spácháním trestného činu a městský soud se ztotožňuje se stavebníkem v tom smyslu, že podobná nepodložená osočení jsou způsobilá poškodit jeho dobré jméno.
138. Opodstatněný není ani související *čtvrtý žalobní bod uplatněný žalobcem a)* v jeho žalobě, že na str. 15 napadeného rozhodnutí č. 1 žalovaný uvádí, že zpevněné plochy a konstrukce, předpokládané v závazném stanovisku ministerstva ze dne 7. 6. 2016 a zpřístupňující pro vozy HZS zejména objekt „C“, budou realizovány tak, jak bylo zakresleno v projektové dokumentaci, a že se nejedná o konstrukce, které by měly být předmětem projednávání v územním řízení, neboť jde o konstrukce, které jsou pouze součástí pravomocně umístěné a následně povolené stavby a není tedy třeba je samostatně a výslovně umístit v územním rozhodnutí ani je povolit zvláštním stavebním povolením. Skutečnost, že v projektové dokumentaci jsou zajištěny přístupové komunikace k příjezdu vozidel HZS ke všem bytovým domům, konstatovalo i samo ministerstvo v souhlasném stanovisku č. j. MV-63235-4/PO-PRE-2016, ze dne 7. 6. 2016. Byly realizovány veškeré zpevněné plochy, které byly vyžadovány podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství HZS (tj. chodník, zajišťující přístup hasičů k bytovému domu „C“) – tyto konstrukce pak v návaznosti na výše uvedené nebylo nutné speciálně umísťovat v územní řízení a samostatně povolovat jejich stavební realizaci.
139. Městský soud též připomíná, že žalobce a) byl opatřením žalovaného ze dne 7. 3. 2016 č. j. MHMP 388402/2016 vyzván k seznámení se mj. se sdělením Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS ze dne 19. 2. 2016, ohledně původního nesouhlasného stanoviska HZS, a též s novým souhlasným stanoviskem HZS ze dne 15. 6. 2015. Opatřením žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. MHMP 1923433/2016, byl žalobce a) vyzván k seznámení se mj. se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, generálního ředitelství HZS, č. j. MV-63235-4/PO-PRE-2016, ze dne 7. 6. 2016. Žalobce a) se ke všem těmto podkladům vyjádřil, ministerstvo se v závazném stanovisku ze dne 7. 6. 2016 jeho námitkám proti závaznému stanovisku HZS ze dne 15. 6. 2015 věnovalo a žalovaný následně konstatoval, že požárně-bezpečnostní stanovisko dotčených orgánů bylo vydáno jako souhlasné, a že námitky žalobce a) byly v tomto směru vypořádány v rámci odůvodnění závazného stanoviska ministerstva vnitra. S těmito závěry souhlasí i městský soud a opakuje, že v souvislosti s přezkumem souhlasného závazného stanoviska HZS ze dne 15. 6. 2016 nebyla porušena procesní práva žalobce a), přičemž tento přezkum byl proveden zcela zákonným způsobem. Nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení a bylo vyhověno podmínkám ust. § 149 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění.
140. Ani *pátý žalobní bod uplatněný žalobcem a)* [tvrzená absence podmínek pro provedení protihlukových opatření ve stavebním povolení] není důvodný.
141. Podle ust. § 3 správního řádu v rozhodném znění *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

142. Podle ust. § 6 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.*
143. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
144. Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
145. V prvoinstančním rozhodnutí (stavebním povolení) je k této námitce žalobce a) na str. 8 uvedeno, že „součástí dokumentace byla i aktualizovaná akustická studie z 09/2014, která byla zpracována v souladu s hygienickými limity stanovenými nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.“ Na str. 10 pak stavební úřad prvního stupně uvedl, že „ze zpracované studie vyplývá, že realizace záměru nepřekročí stanovené limity hluku.“ Již z toho je patrné, plánovaný stavební proces byl stavebníkem již před vydáním stavebního povolení navržen tak, aby byly dodrženy protihlukové normy a normy na ochranu lidského zdraví před nadměrným hlukovým zatížením z výstavby. V podmínkách provedení stavby je pak nad rámec výše uvedeného stavebníkovi mj. uložena povinnost, aby před užíváním stavby doložil hluková měření z provozu stacionárních zdrojů, aby bylo zjištěno, zda nebude okolí nadměrně hlukově zatíženo např. provozem v garážích.
146. Žalovaný se této námitce žalobce a) [tvrzená absence podmínek pro provedení protihlukových opatření ve stavebním povolení] věnuje na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí č. 1. Městský soud na tuto pasáž napadeného rozhodnutí č. 1 v podrobnostech odkazuje.
147. Městský soud opakuje, že ve stavebním řízení byly (před vydáním stavebního povolení) doloženy akustické a hlukové studie ze září 2014, resp. z března 2015, na jejichž základě HS ve svém závazném stanovisku ze dne 11. 6. 2015 č. j. HSHMP 21738/2015, vyslovila se stavebním záměrem souhlas se stanovením podmínky provedení hlukového měření z provozu stacionárních zdrojů před užíváním stavby. Jak je výše citováno, stavební úřad prvního stupně tyto skutečnosti shrnul na str. 8 a 10 prvoinstančního rozhodnutí č. 1 (stavebního povolení). Za situace, kdy stavební úřady a HS na základě hlukových a akustických studií seznaly, že stavebníkem bylo doloženo, že realizací stavebního projektu nedojde k překročení hlukových limitů, nebyl podle názoru městského soudu důvod, aby byly do stavebního povolení vtěleny

další individuální podmínky výstavby, které by tuto výstavbu z časového hlediska omezovaly stran výkonu hlučných prací. Bylo by obsoletní stanovit stavebníkovi ve stavebním povolení to, co je povinen dodržet na základě zákona č. 258/2000 Sb. a nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Stavebník již v rámci zmíněných studií doložil, že hlukové normy (zejména zákona č. 258/2000 Sb. a nařízení vlády č. 272/2011 Sb.) prováděním stavebních prací překročeny nebudou. Provozním úkolem a povinností stavebníka v rámci výstavby posléze je, aby hlukové normy neporušoval a dodržoval studie, které doložil ve stavebním řízení. Povinností stavebníka tedy bylo doložit, že technicky a organizačně zajistil, aby během výstavby nebyly hlukové normy překračovány; této povinnosti stavebník v tomto případě dostál. V případě, že by žalobce a) identifikoval porušení těchto norem, mohl u kompetentního orgánu na úseku veřejného zdraví iniciovat kontrolu dodržování hlukových limitů. Jak totiž dále správně uvedl žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, *kontrolovat, zda stavba při jejím provádění nebo následném užívání splňuje hlukové limity, je plně v odborné kompetenci dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví. Jeho úlohou je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který vede stavební řízení, a jeho povinností je hájit zájmy, které jsou svěřeny do jeho působnosti, podmínky stanoví v závazném stanovisku. Povinností stavebního úřadu je podmínky závazného stanoviska převzít do výroku rozhodnutí. Pro stavbu na území Prahy vydává závazné stanovisko Hygienická stanice hlavního města Prahy, stanovisko je pro stavební úřad závazné a stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat jeho obsah. Platí to i o hlukové studii, neboť ta je odborným podkladem hygienika pro vydání závazného stanoviska. Ve spise je doloženo souhlasné stanovisko dotčeného orgánu s podmínkou doložení měření hluku před započítáním užívání stavby, kterou stavební úřad zahrnul do podm. č. 14 napadeného rozhodnutí.*

148. Městský soud doplňuje, že ani ze sdělení stavebního úřadu prvního stupně ze dne 27. 4. 2017, č. j. MC05 25535/2017, o provedené kontrole výstavby, nevyplývá, že by byly těžké a hlučné práce prováděny v rozporu s akustickou studií, přičemž stavebníkovi bylo v rámci kontroly uloženo, aby do stavebního deníku detailněji zapisoval časy, kdy těžké práce provádí, aby byly tyto okolnosti jednodušeji ověřitelné.
149. V tomto kontextu lze též upozornit na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 29. 8. 2016, č. j. MZDR 7755/2016-4/OVZ, které bylo žalovaným vyžádáno v odvolacím řízení postupem podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu, a které je ve smyslu potvrzení závazného stanoviska HS podrobně odůvodněno a je tedy plně přezkoumatelné. Ministerstvo uvádí, že akustická studie 00.SAK ze září 2014 posuzuje mj. i hluk ze stavební činnosti a reviduje akustické studie předchozí. Na str. 3 a 4 závazného stanoviska ministerstvo uvádí konkrétní výpočty, dokládající nepřekročení hygienických hlukových limitů v chráněném venkovním i vnitřním prostoru pro denní i noční dobu. Je zde mj. rozebráno zejména nepřekročení hlukových limitů v důsledku těžké stavební činnosti. Městský soud tedy uzavírá, že ve stavebním řízení došlo k adekvátnímu posouzení projektové dokumentace a akustické studie s návrhem protihlukových opatření, která měla zajistit dodržení závazných hlukových limitů během výstavby. S touto dokumentací byl vysloven souhlas a dotčené správní orgány svoje souhlasné stanovisko náležitě odůvodnily. Pro úplnost městský soud dodává, že i se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 29. 8. 2016, č. j. MZDR 7755/2016-4/OVZ, byli účastníci odvolacího řízení výslovně seznámeni, a to opatřením žalovaného ze dne 25. 10. 2016.

150. Vzhledem k poznatkům, popsaným v bodech 145. – 149. tohoto odůvodnění, je nasnadě, že důvodným nebyl seznán ani *šestý žalobní bod uplatněný žalobcem a)*. Závazné stanovisko HS konkrétní časová omezení nestanovuje, jelikož stavebník v projektové dokumentaci před vydáním stavebního povolení doložil, že výstavbou hlukové normy nepřekročí a nebylo tedy nutné jej zavazovat k tomu, co mu již ukládá zákon o ochraně veřejného zdraví a jeho prováděcí norma.
151. Pravdou není ani to, že by Ministerstvo zdravotnictví ve svém závazném stanovisku ze dne 29. 8. 2016 na námitku žalobce a) ohledně absence protihlukových omezení ve stavebním povolení reagovalo nedostatečně a nepřezkoumatelně – jak již bylo výše uvedeno, odůvodnění závazného stanoviska ze dne 29. 8. 2016 ministerstvo mj. rozvedlo, že *součástí předložené projektové dokumentace je aktualizovaná akustická studie, která mj. posuzuje hluk ze stavební činnosti a posuzuje stavební konstrukce*. Ministerstvo dále konstatovalo, že byly provedeny konkrétní výpočty, popsalo hodnoty hlukových limitů a uvedlo, že *v žádném z výpočtových bodů se nepředpokládá překročení hygienického limitu hluku v chráněném venkovním prostoru staveb pro denní i noční dobu za předpokladu realizovaných navržených protihlukových opatření*. V dalších podrobnostech městský soud odkazuje na str. 3 a 4 závazného stanoviska ministerstva ze dne 29. 8. 2016. Z odůvodnění závazného stanoviska ministerstva je zjevné, jaké postupy a důvody vedly ministerstvo k potvrzení závazného stanoviska HS a žalobci a) i dalším účastníkům řízení bylo obsáhle vysvětleno, že v návaznosti na předloženou akustickou studii se nepředpokládá žádné překročení hlukových limitů při výstavbě. Na str. 4 závazného stanoviska ze dne 29. 8. 2016 pak ministerstvo k námitce žalobce a) ohledně absence podmínek pro provedení protihlukových opatření ve stavebním povolení a tvrzeného opomenutí dopadů hluku na obyvatele výslovně uvedlo, že *HS jako dotčený orgán posoudila výše uvedenou projektovou dokumentaci včetně akustické studie, která obsahuje návrh protihlukových opatření, se kterými v napadeném závazném stanovisku souhlasila. V odůvodnění tohoto závazného stanoviska je uvedena posuzovaná akustická studie, která navrhuje provedení protihlukových opatření, při jejichž realizaci se předpokládá nepřekročení hygienických limitů hluku v předmětných chráněných prostorech*.
152. K námitce nedostatečného odůvodnění závazného stanoviska HS ze dne 11. 6. 2015 lze odkázat na vyjádření obsažené v závazném stanovisku ministerstva, kde je uvedeno, že *„napadené závazné stanovisko HS ze dne 11. 6. 2015 k záměru (včetně odůvodnění) bylo vydáno již dne 3. 3. 2011. Dne 11. 6. 2015 bylo vydáno závazné stanovisko k revidované projektové dokumentaci s ohledem na změny předpisů a norem, které nastaly v době od roku 2011. Toto závazné stanovisko, které měnilo původně stanovené podmínky, bylo odůvodněno v rozsahu, který odpovídal aktualizované dokumentaci včetně odkazu na akustickou studii revidovanou v září 2014.“* Městský soud je toho názoru, že jak závazná stanoviska HS, tak zejména závazné stanovisko ministerstva, jsou dostatečně odůvodněna, a že nelze dospět k závěru o jejich nepřezkoumatelnosti. Dotčenými správními orgány byl opakovaně vysloven závěr, že v návaznosti na předloženou dokumentaci se nepředpokládá jakékoliv překročení hlukových limitů. Žalobci a) lze samozřejmě přisvědčit v tom, že ochrana před nadměrným hlukem z výstavby je důležitým aspektem stavebního procesu, a že hluk z výstavby je obtěžující, avšak za situace, kdy stavebník doložil potřebnou dokumentaci, se kterou byl opakovaně vysloven souhlas, přičemž nebylo odhaleno žádné nedodržování hlukových limitů v rámci výstavby, nelze než s *pátým a šestým žalobním bodem* nesouhlasit.

153. *V sedmém žalobním bodě žalobce a) namítal, že odborné stanovisko Odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 13. 10. 2016, č. j. MHMP 1812660, sp. zn. S-MHMP 1457745/2016 je nepřezkoumatelné, jelikož nebylo odůvodněno, přičemž tuto nezákonnost aprobovalo Ministerstvo kultury svým závazným stanoviskem ze dne 11. 1. 2017 č. j. MK 78237/2016, sp. zn. MK-S 15696/2016 OPP i žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1.*
154. *Podle ust. § 3 správního řádu v rozhodném znění nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
155. *Podle ust. § 6 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.*
156. *Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
157. *Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
158. *Ze správního spisu bylo k této problematice vyplývá, že podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí č. 1 (stavebního povolení) bylo původní stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP, č. j. S-MHMP 932751/2010/Alu ze dne 27. 12. 2010. Žalobce a) v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1 (stavebnímu povolení) namítal, že se původní závazné stanovisko ze dne 27. 12. 2010 nemůže vztahovat k projektové dokumentaci, která byla aktualizována v roce 2014, tj. několik let po vydání původního závazného stanoviska. Ministerstvo kultury původní závazné stanovisko ze dne 27. 12. 2010 přezkoumalo ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu a dne 8. 4. 2016 v reakci pod č. j. MK 17075/2016 OPP MK-S 1177/2016 OPP uvedlo, že závazné stanovisko na úseku ochrany zájmů státní památkové péče v daném konkrétním stavebním řízení chybí, neboť předmět závazného stanoviska a stavebního povolení vč. projektové dokumentace nekorespondují. Nebylo proto možné vyhovět žádosti MHMP o potvrzení nebo změnu předmětného závazného stanoviska.*
159. *Dne 21. 10. 2016, tj. v průběhu odvolacího řízení, stavebník doložil nové závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP č. j. MHMP 1812660 sp. zn. S-MHMP 1457745/2016 ze dne 13. 10. 2016. Opatřením žalovaného ze dne 25. 10. 2016 byli účastníci stavebního řízení s tímto novým podkladem seznámeni a byla jim stanovena*

lhůta k vyjádření se k jeho obsahu. Této možnosti dne 16. 11. 2016 využil žalobce a), který doručil žalovanému své vyjádření, v němž namítal vadnost a nezákonnost závazného stanoviska odboru památkové péče MHMP, a to především z důvodu chybějícího odůvodnění. Dne 21. 11. 2016 bylo tedy Ministerstvo kultury jako nadřízený orgán ze strany žalovaného ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu požádáno o potvrzení nebo změnu souhlasného stanoviska ze dne 13. 10. 2016.

160. Ministerstvo kultury svým závazným stanoviskem ze dne 11. 1. 2017 č. j. MK 78237/2016, sp. zn. MK-S 15696/2016 OPP potvrdilo závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP č. j. MHMP 1812660 sp. zn. S-MHMP 1457745/2016 ze dne 13. 10. 2016. V odůvodnění ministerstvo uvedlo, že stavba má být realizována v ochranném pásmu památkové rezervace v Praze. Dále je konstatováno, že odbor památkové péče MHMP si v řízení o vydání závazného stanoviska vyžádal písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče – Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“). Z vyjádření NPÚ č. j. NPÚ-311/71593/2016 ze dne 21. 9. 2016 se podává, že je stavební záměr z hlediska ochrany zájmů státní památkové péče realizovatelný bez podmínek. Odbor památkové péče MHMP následně dne 13. 10. 2016 vydal své závazné stanovisko, ve kterém s ohledem na závěry NPÚ vyslovil přípustnost provedení navržených prací v rozsahu předložené projektové dokumentace bez stanovení podmínek. Odbor památkové péče MHMP se podle odůvodnění závazného stanoviska plně ztotožnil s písemným vyjádřením odborné organizace státní památkové péče – NPÚ. Vzhledem k tomu, že se odbor památkové péče MHMP v závazném stanovisku nijak neodchýlil od názoru NPÚ, dospělo ministerstvo k závěru, že i odůvodnění závazného stanoviska je v daném případě dostatečné a není nepřezkoumatelné. S těmito závěry městský soud souhlasí.
161. Městský soud stran tvrzené nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska odboru památkové péče MHMP ze dne 13. 10. 2016 dílem opakuje a dílem doplňuje, že v odůvodnění tohoto závazného stanoviska je mj. uvedeno, že správní orgán zjišťoval stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu a zjistil všechny rozhodné skutečnosti, přičemž dne 26. 8. 2016 požádal NPÚ o jeho vyjádření, v němž je uvedeno, že je daná stavba realizovatelná bez podmínek. Odbor památkové péče MHMP na toto vyjádření NPÚ v odůvodnění závazného stanoviska ze dne 13. 10. 2016 odkázal s tím, že se s ním ztotožnil, a doplnil, že vzhledem k závěrům NPÚ a *ke skutečnosti, že se žádosti v plném rozsahu vyhovuje, se od dalšího odůvodnění upouští*. Není tedy pravdou, že by závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP nebylo odůvodněno vůbec; naopak je s odkazem na vyjádření NPÚ uzavřeno, že stavba je realizovatelná bez podmínek (podle vyjádření NPÚ se stavba nebude nacházet v žádné památkové zóně atp., protože byl učiněn citovaný závěr). Pokud se dotčený orgán neodchýlil od názoru NPÚ a nestanovil pro realizaci stavby z hlediska ochrany památkové péče ve výroku závazného stanoviska žádné podmínky, neboť zamýšlená stavba byla v naprostém souladu se zájmy státní památkové péče, nebylo obsáhlejší odůvodnění závazného stanoviska třeba. Ministerstvo kultury navíc své závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2017 odůvodnilo zcela vyčerpávajícím způsobem na několika stranách a uvedlo, proč se ztotožňuje se závazným stanoviskem odboru památkové péče MHMP.
162. Veškeré výše uvedené poznatky žalovaný shrnul také na str. 9, 10 a 13 napadeného rozhodnutí č. 1. Městský soud uzavírá, že i se závaznými stanovisky odboru památkové péče MHMP ze dne 13. 10. 2016 a Ministerstva kultury ze dne 11. 1. 2017 byl žalobce a)

ze strany žalovaného v odvolacím řízení výslovně seznámen, a to prostřednictvím opatření žalovaného ze dne 25. 10. 2016, resp. ze dne 16. 1. 2017. Ani v tomto případě nebyla nepatříčně prolomena zásada koncentrace řízení, neboť potřeba nových závazných stanovisek vyvstala až v odvolacím řízení na námitky žalobce a), přičemž kompetentními správními orgány bylo konstatováno, že projektová dokumentace, doložená do správního spisu před vydáním stavebního povolení, je vyhovující.

163. K námitkám žalobce a) týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek správních orgánů pro jejich nedostatečná odůvodnění městský soud shrnuje, že i pokud by bylo možno ohledně některého z prvostupňových závazných stanovisek konstatovat, že jeho odůvodnění není dostatečně obšírné, tento nedostatek by byl zcela znegován na základě závazných stanovisek kompetentních ministerstev, která byla vydána v odvolacím řízení v rámci přezkumu podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Tato závazná stanoviska jsou, jak bylo uvedeno výše, obsáhle odůvodněna, přičemž ministerstva vždy uvedla, z jakých důvodů souhlasná stanoviska poskytují. Těmto podkladům tedy nelze z hlediska ust. § 68. odst. 3 správního řádu ničeho vytknout. Městský soud také uvádí, že pokud z odborných stanovisek, která mají být pro stavební úřady odborným podkladem, v návaznosti na posouzení projektové dokumentace vyplývá, že nebyly shledány zásadní nedostatky a překážky realizace stavby, není nutné tyto závěry odůvodňovat rozsáhlými konstrukcemi a úvahami. Judikatura, na kterou odkazuje žalobce a), řeší případy, kdy závazná stanoviska nebyla odůvodněna vůbec, a kdy příslušný správní orgán ani nenaznačil, z čeho při vydání souhlasného stanoviska vycházel, přičemž tento nedostatek nebyl v průběhu správního řízení nijak zhojen. Odstranění případných nedostatků prvostupňových závazných stanovisek je pak podle názoru městského soudu také jedním z účelů přezkumného řízení ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu, které bylo v daném případě provedeno ohledně všech závazných stanovisek, která jsou předmětem žaloby podané žalobcem a). Žalovaný vyhověl všem požadavkům správního řádu, žalobce a) se mohl vyjádřit ke všem dotčeným závazným stanoviskům. Z iniciativy žalobce a) byly také provedeny přezkumy všech prvostupňových závazných stanovisek.

164. Jak již městský soud opakovaně naznačil, nedošlo ani k porušení dvojinstančnosti správního řízení. Žalobce a) brojil proti výše uvedeným prvostupňovým závazným stanoviskům v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení (prvoinstančnímu rozhodnutí č. 1). V rámci přezkumných řízení provedených ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu byly kompetentními ministerstvy posouzeny jak námitky žalobce a) proti jednotlivým prvostupňovým závazným stanoviskům, tak i daná prvostupňová závazná stanoviska jako celek. Závazná stanoviska nejsou rozhodnutími ve smyslu správního řádu, přičemž žalovaný zcela v souladu s odborným a podkladovým charakterem závazných stanovisek v odvolacím řízení tuto dokumentaci po provedeném přezkumu ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu posoudil, a to i v kontextu námitek účastníků řízení, včetně žalobce a). V napadeném rozhodnutí č. 1 pak žalovaný úvahy své i úvahy obsažené v závazných stanoviscích náležitě shrnul a zhodnotil, vypořádal se s argumentací odvolatelů, odůvodnil, v čem spatřuje nedůvodnost jejich odvolání a posoudil všechny individuální aspekty případu, přičemž dostatečně zjistil skutkový stav, správně aplikoval hmotněprávní ustanovení a nedopustil se ani žádného procesního pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí č. 1. Projektová dokumentace, předložená v dané věci před vydáním stavebního povolení, je po zmiňovaných doplněních kompletní a

byla zpracována kompetentními subjekty. Stavba je navržena v souladu s požadavky územně plánovací dokumentace a v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů, které se k realizaci stavby vyjádřily souhlasně.

165. Městský soud upozorňuje i na to, že nalézací správní řízení tvoří se správním řízením odvolacím jeden celek a dále připomíná, že stavebník doložil v zásadě kompletní aktualizovanou projektovou dokumentaci ještě před vydáním stavebního povolení (v září 2014). Nových podkladů, které byly do správního spisu doloženy až v odvolacím řízení, bylo v kontextu celkového objemu spisového materiálu minimum: pokud pomineme závazná stanoviska příslušných ministerstev vygenerovaná v přezkumných řízeních, jednalo se o podrobnější rozkreslení dopravy v klidu a o nová závazná stanoviska HZS (které vycházelo z požárně bezpečnostní dokumentace předložené v květnu 2015, tj. taktéž před vydáním stavebního povolení) a odboru památkové péče MHMP – pouze toto závazné stanovisko pak vycházelo z vyjádření NPÚ, které bylo vydáno až v průběhu odvolacího řízení, avšak také na základě projektové dokumentace, doložené před vydáním stavebního povolení. Žalovaný pak účastníkům řízení svými opatřeními dal výslovně na vědomí, že tyto dokumenty byly do správního spisu doloženy. Městský soud v tomto směru také opět akcentuje, že *zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení.* (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34). Pokud je možné postupovat jinak (tj. potvrdit či změnit prvoinstanční rozhodnutí), je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (srov. § 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je odvolací orgán také oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit (opět srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Veškeré tyto podmínky byly v daném stavebním řízení naplněny.
166. Městský soud ohledně žalobní argumentace žalobce a) rozhodně nekonstatuje, že by veškeré námitky tímto žalobcem vznesené během stavebního řízení byly zcela nedůvodné; minimálně částečně opodstatněné byly námitky ohledně původně ne zcela přehledného dimenzování parkování či námitka týkající se neaktualizovaného závazného stanoviska odboru památkové péče MHMP. Tyto námitky však byly vesměs vypořádány buď již ve stavebním povolení (prvoinstančním rozhodnutím č. 1), anebo v odvolacím řízení – zde zejména v návaznosti na nové podklady, doplněné do správního spisu právě během odvolacího řízení, s nimiž bylo žalobci a) umožněno se seznámit (jedná se o doplněné podrobnější rozkreslení dopravy v klidu, nová závazná stanoviska HZS a odboru památkové péče MHMP a závazná stanoviska kompetentních ministerstev vygenerovaná v přezkumných řízeních provedených ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu).
167. Žaloba podaná žalobcem a) tedy nebyla shledána důvodnou, jak je rozebráno výše.
168. K dosud nehodnocenému *druhému žalobnímu bodu obsaženému v žalobě podané žalobcem b)* [problematika likvidace srážkových vod] městský soud předně uvádí, že také tato otázka byla dostatečně vyřešena v územním řízení, kde se mj. posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, z nichž jedním je i podmínka řešení likvidace dešťových vod, která se řeší právě v územním řízení, na nějž stavební řízení

bezprostředně navazuje a v němž se následně stanoví podmínky řešení likvidace srážkových vod, které je nutné v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení dodržet (ve stavebním povolení je způsob likvidace srážkových vod určen podmínkou č. 16). Ke způsobu řešení likvidace srážkových vod navrženému stavebníkem se souhlasně vyjádřily dotčené orgány a správci kanalizačních řadů. Projektová dokumentace byla zpracována v souladu se závěry inženýrsko-geologického průzkumu, jenž prokázal nemožnost vsakování srážkových vod. Projektová dokumentace tak byla v tomto směru navržena v souladu s ustanovením čl. 11 odst. 7 OTPP, které požaduje, aby stavby byly napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat např. vsakem, a pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně celoročně umožní. Zasakující srážkové vody bylo inženýrsko-geologickým průzkumem doporučeno odvádět mimo prostor stavby tak, aby nedošlo k jejich akumulaci v propustných zásypech kolem objektů a nedošlo tak k jejich poškození. Z uvedených důvodů byl navržen odvod dešťových vod do kanalizace. K zadržování dešťových vod pak měly částečně přispět i zelené střechy, taktéž navržené v rámci projektové dokumentace.

169. Veškeré tyto poznatky jsou shrnuty i ve změněném závazném stanovisku odboru ochrany prostředí žalovaného, ze dne 24. 3. 2016, č. j. MHMP 369961/2016 (napadeném rozhodnutí č. 2). Zde je mj. uvedeno, že v návaznosti na geologický průzkum zpracovaný v září 2014 bylo s ohledem na hydrogeologické poměry v lokalitě doporučeno odvádět srážkové vody mimo prostor stavby, a to do kanalizace. S navrženým řešením likvidace srážkových vod souhlasili i provozovatel a správce kanalizace (tj. Pražská vodohospodářská společnost, a.s., a Pražské vodovody a kanalizace, a.s.). Pokud jde o požadovanou retenci odváděných vod, provozovatel ani správce kanalizace takový požadavek neuplatnili. Je sice pravdou, že OTPP upřednostňuje likvidaci srážkových vod vsakováním před jejich odváděním do kanalizace, avšak v případě dané výstavby nebylo vsakování z objektivních důvodů možné, proto bylo zvoleno odvádění srážkových vod do kanalizace. Správnost i zákonnost prvoinstančního rozhodnutí č. 2 potvrdil odbor ochrany prostředí žalovaného, jenž do prvoinstančního rozhodnutí č. 2 doplnil podrobnější odůvodnění, a taktéž Ministerstvo zemědělství, které dne 20. 1. 2017 sdělilo, že nezjistilo žádné důvody k realizaci přezkumného řízení stran napadeného rozhodnutí č. 2.
170. Městský soud k žalobě podané žalobcem b) doplňuje, že ačkoli byly argumenty tohoto žalobce výše věcně vyvráceny jako nedůvodné, žalobu podanou žalobcem b) bylo podle názoru městského možno soudu zamítnout i bez věcného projednání. Ekologické spolky jsou sice podle ust. § 70 odst. 2, 3 zákona č. 114/1992 Sb. oprávněny být účastníkem správního řízení, jež je způsobilé zasáhnout zájmy vymezené v § 2 odst. 1 tohoto zákona, jejich účastenství se však omezuje toliko na taková správní řízení, jež jsou skutečně způsobilá zasáhnout vymezené zájmy.
171. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. *ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona se zajišťuje zejména: a) ochranou a vytvářením územního systému ekologické stability krajiny, b) obecnou ochranou druhů planě rostoucích rostlin a volně žijících živočichů a zvláštní ochranou těch druhů, které jsou vzácné či ohrožené, pozitivním ovlivňováním jejich vývoje v přírodě a zabezpečováním předpokladů pro jejich zachování, popřípadě i za použití zvláštních pěstebních a odchovných zařízení, c) ochranou vybraných nalezišť nerostů, paleontologických nálezů a geomorfologických a geologických jevů i zvláštní*

ochranou vybraných nerostů, d) ochranou dřevin rostoucích mimo les, e) vytvářením sítě zvláště chráněných území a péčí o ně, f) účasti na tvorbě a schvalování lesních hospodářských plánů s cílem zajistit ekologicky vhodné lesní hospodaření, g) spoluúčasti v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny, h) účasti na ochraně půdního fondu, zejména při pozemkových úpravách, i) ovlivňováním vodního hospodaření v krajině s cílem udržovat přirozené podmínky pro život vodních a mokřadních ekosystémů při zachování přirozeného charakteru a přírodě blízkého vzhledu vodních toků a ploch a mokřadů, j) obnovou a vytvářením nových přírodně hodnotných ekosystémů, například při rekultivacích a jiných velkých změnách ve struktuře a využívání krajiny, k) ochranou krajiny pro ekologicky vhodné formy hospodářského využívání, turistiky a rekreace.

172. Podle § 70 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Odst. 2 stanoví, že občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. Konečně podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. stanoví, že občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.
173. V návaznosti na výše uvedené městský soud konstatuje, že při konstruování námitek uplatněných ve správním řízení nebo ve správní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se žalobce b) musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov. Přípustné jsou tedy z jeho strany jen takové námitky, které se týkají 1) ochrany zájmů přírody a krajiny, 2) ochrany příznivých životních podmínek založených na úctě k lidským právům a na zásadách svobodné občanské společnosti a 3) ochrany přírodního, kulturního, hmotného, duchovního bohatství a zachování rázu krajiny typického pro zdejší oblast [viz stanovы žalobce b), dostupné ve veřejném rejstříku]. Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Námitky uplatňované žalobcem b) v žalobě proti napadeným rozhodnutím č. 1 a 2 vybočují z mantinelů jím hájených zájmů, neboť nekorespondují s faktory vyjmenovanými v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.
174. Vliv na složky životního prostředí chráněné speciálními zákony, jako jsou ovzduší, voda, hluk, tedy i veřejný zájem na hospodárném využívání vodních zdrojů chráněný vodním zákonem, nehájí ekologické spolky, nýbrž orgány státní správy, které s danou stavbou vyslovily souhlasná stanoviska. S ohledem na to, že stavba je situována ve

vysoce urbanizovaném prostředí, bylo ohledně krajinného rázu uzavřeno, že věcné posuzování možného dotčení krajinného rázu je v případě dané lokality bezpředmětné, a to vzhledem k absenci krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Výstavbou nebylo zasaženo ani do přirozeného vývoje chráněných živočichů a spolek tak podanou žalobou vybočuje ze svého předmětu činnosti, jak již bylo naznačeno. V tomto směru městský soud odkazuje na rozhodnutí NSS č. j. 3 As 8/2005-118, ze dne 7. 12. 2005; č. j. 1 As 7/2011-397, ze dne 3. 3. 2011; č. j. 7 As 2/2009-80, ze dne 4. 2. 2010 a č. j. 7 As 2/2011-52, ze dne 4. 5. 2011.

175. Žalobní námitky žalobce c) již byly vypořádány v bodech 94. – 105. tohoto odůvodnění.
176. Závěrem městský soud ještě dodává, že nelze přehlédnout ani skutečnost, že ohledně předmětné stavby byl dne 7. 1. 2019 stavebním úřadem prvního stupně pod č. j. MC05 2308/2019 vydán kolaudační souhlas; stavba tedy byla s ohledem na tento poznatek zjevně provedena zákonně.
177. Městský soud tak dospěl k závěru, že podané žaloby všech tří žalobců a), b) i c) je třeba v celém rozsahu zamítnout jako nedůvodné podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., pokud směřují proti napadenému rozhodnutí č. 1; pokud však žaloba žalobce b) směřovala proti napadenému rozhodnutí č. 2, musela být – přestože rozhodnutí bylo podrobeno přezkumu v režimu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. – jako nepřípustná procesně odmítnuta ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

VIII. Posouzení nákladů řízení

178. O náhradě nákladů soudního řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žádné náklady nenárokovala ani osoba zúčastněná na tomto soudním přezkumu; nebyly zjištěny ani skutečnosti ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., které by odůvodňovaly přiznání nároku na náhradu nákladů soudního řízení této osobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to – v tomto případě – v pěti vyhotoveních, pokud by se podávala v listinné formě.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 26. října 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu